N:R 11. ÅRG. 22. 1 JUNI 1917. PREN.-PRIS 1: 50.

UTGIFVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

DAVIDS HJÄLTAR.*

II.

I Krön. 12: 1—39.

DET BETYDELSEFULLASTE draget hos Davids hjältar finna vi i v. 18: »Men Amasai, den förnämste bland de trettio, hade blifvit beklädd med andekraft. Detta säges blott om en af Davids män, om den *förnämste* bland dem, men när det gäller Jesu Kristi hjältar, *måste det kunna sägas om hvar och en.* Då vi i höstas hade en klass för medarbetare i Honanfu och äfven vidrörde dopet med den Helige Ande såsom nödvändigt för hvarje framgångsrik människofiskare, frågade jag deltagarna i klassen, om alla Guds barn hade rätt att vänta och begära detta andedop, eller om det blott var ämnadt för några få utvalda. De svarade, att det gällde endast dem, som Herren särskildt utvalt, och ej alla troende. Jag bad dem då söka reda på stöd i Bibeln för denna uppfattning och nästa dag meddela resultatet. När vi åter samlades, frågade jag dem, huru de lyckats. »Vi ha tagit fel», sade de, »Anden är ämnad för alla som tro på Herren.» — »Hvar ha ni funnit detta?» — »Jo, det står tydligt i Apg. 2: 38—39: 'Och Petrus sade till dem: Gören bättring, och *hvar och en af eder* låte döpa sig i Jesu Kristi namn till syndernas förlåtelse, *och I skolen undfå den Helige Andes gåfva. Ty åt eder är löftet gifvet och åt edra barn*

* Föredrag hållet af *Rikard Anderson* vid konferensen i Yuncheng den 10 jan. 1917.

hvad en man, som väl känner evangelii sanning, men ändå står utanför Guds rike, sade till mig förra sommaren. Han yttrade: »Det finnes många, som i denna tid gå öfvertygade i sina hjärtan om sanningen af den lära, ni förkunna, men som antingen ännu ej ha mod att öppet bekänna, hvad de tro, eller ock, såsom många sagt till mig, icke veta, hur de skola komma in genom dörren. Det skulle kunna bli en stor inhöstning i församlingen denna tid, men det beror på församlingen själf, om så skall bli.» — En missionär från provinsen Chechiang sade ej långt efteråt på Chikongshan: »Genom de ansträngningar, vi gjort i vår provins, särskildt genom de möten, som höllos af Mr. Eddy, ha vi alla fått våra ögon öppna öfver den verkliga ställningen och det problem, som ligger framför oss. Vi ha funnit, att *begränsningen* för Guds rikes tillväxt i Kina under den närvarande tiden ej ligger utom, utan inom församlingen själf. Denna har visat sig alltför svag och vanmäktig för att kunna taga hand om och vägleda de många tusen, som visat sig villiga att mottaga undervisning och hjälp ifråga om evangelium och vägen till lifvet.»

Med detta tidens tecken för våra ögon, hvad böra vi göra? Vi behöfva såsom aldrig förr förena oss och bedja Herren om en ny pingst för församlingen i Kina samt med all den nåd Herren gifver leda och fostra alla dem, som höra honom till, att bli själavinnare, att ständigt vara redo till att leda sökande hjärtan till Kristus.

Vi finna ännu ett drag hos Davids hjältar. O, att vår Konung funne detsamma hos oss i lika fullt mått! I v. 38 heter det: »Alla dessa krigsmän samlades till strid *och kommo i sina hjärtans hängifvenhet* till Hebron *för att göra David till konung öfver hela Israel.*» Och i v. 18 står det: »*Dina äro vi, David, och med dig stå vi, du Isais son.*» Hvilken inspirerande illustration af hängifvenhet och öfverlåtelse! Vi ha gått ut för att göra Jesus till konung i människors hjärtan och att åt honom vinna ett Israel och ett evigt konungadöme. Detta är värdt våra hjärtans hängifvenhet och hänförelse, ty intet företag har haft större förutsättningar att lyckas. Herren Jesus har af Fadern undfått löftet: »Äska af mig, så vill jag gifva dig hedningarna till arfvedel och jordens ändar till egendom.» Därför säga vi: »Dina äro vi, Jesus, och med dig stå vi, du Guds Son»! Amen.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER!

TACKSÄGELSEÄMNEN: DEN RIka välsignelse, som hvilat öfver S. M. K. under de gångna 30 åren (se föreg. n:r samt sid. 165).

All besvarad bön och förbön.

Årsmötet (sid. 171 o. f.).

Att Herren alltfort genom sin Ande går fram på S. M. K:s fält (sid. 165-170).

Att Herren så påtagligt antog sig sin tjänare Nius sak och lät rättfärdigheten segra öfver orättfärdigheten

och åt alla som fjärran äro, så många som Herren vår Gud skall kalla härtill'.»

Detta är tydliga och klara ord, och om vi ej äro beklädda med andekraft, ligger sålunda felet icke på annat håll än hos oss själfva. Men endast Herren själf kan visa oss, hvad det är som hindrar oss från att äga denna kraft i fullt mått. Kanhända vi glömma, att kraften behöfver *ständigt förnyas*, att det ej är nog att vi en gång beklädts med Andens kraft. Detta finna vi uttryckt flera gånger, särskildt i Apg., och erfarenheten säger oss detsamma. Jag har försökt illustrera detta för mig själf och våra medarbetare genom en magnet och några knappnålar. Om man nämligen en stund gnider en nål mot magneten, blir nålen själf förvandlad till magnet eller genomträngd af den magnetiska kraften, så att den i sin ordning kan draga och lyfta andra nålar. Men efter en half timme eller så är all kraft försvunnen, och för att den åter skall kunna draga och lyfta andra nålar, måste den på nytt gnidas mot magneten. På så sätt får den sin kraft förnyad.

Vi komma här åter dit, där vi började, nämligen till nödvändigheten af det personliga, lefvande umgänget med Herren Jesus själf, ty *»han är den, som döper med den Helige Ande och med eld.»* Det kan ock finnas något orätt eller någon särskild synd i vårt lif, som hindrar Herren från att bekläda oss med Andens kraft. Ofta nog är dock *otro* det största hindret. Vi ha kanhända bedt om Andens gåfva under åratal *men aldrig vågat i tro på Herrens osvikliga löfte tacka för gåfvan*, därför att vi *ej känt*, att vår bön varit besvarad.

I v. 30 står det vidare om Davids hjältar, att de voro *»namnkunniga män i sina familjer»*. Här ville jag på nytt göra som den gamle professorn, taga min hatt och käpp och gå. Det är en fråga, som kommer en så nära, nära in på lifvet. Äro vi, vår himmelske Davids hjältar, män och kvinnor, som äro namnkunniga i våra familjer, bland våra medarbetare, bland våra tjänare och bland dem som stå oss närmast i vårt hvardagslif? Namnkunniga för vår ödmjukhet, för vår kärlek, för vårt tålamod, för vår deltagande hjälpsamhet och vår osjälfviskhet? Det är kanske här, som vi kämpa våra hårdaste strider och lida våra flesta nederlag. Dock har Herren försett med kraft äfven härutinnan, så att vi ej behöfva ligga under på hemmets slagfält.

Davids hjältar voro ock *»män, som väl förstodo tidens tecken och insågo, hvad Israel borde göra»* (v. 32). De insågo, hvad just den tiden kräfde af Israel. Jag vågar ej försöka tolka de många tecken, som träda oss tillmötes i denna tid, men det är *ett*, som står framför mig såsom ett af de allvarligaste för oss missionärer och för Guds församling i Kina. Det är detta tidens tecken: *en mogen skörd, en skörd af själar för Guds rike.* Ha vi fullt förstått detta tidens tecken, och inse vi, hvad Guds församling bör göra? Jag upprepar på nytt,

DÄR GUD GÅTT FRAM.

På S. M. K:s 30-årsdag den 14 mars 1917.

DET ÄR MED EN DJUP KÄNSLA af tacksamhet mot allsmäktig Gud, som vi denna dag — vår faste- och bönedag — fira 30-årsminnet af vår missions grundläggares ankomst till Kina år 1887. Genom sina ringa vittnen *har* Gud gått fram i nordvästra Kinas andliga ödemarker under dessa många år; han *gör så äfven nu* och *skall allt fortfarande* göra det. I lifligt minne står ännu för mig, huru den käre brodern Erik Folke och jag reste omkring där borta i Shensi år 1890, förföljda, föraktade och öfvervakade af hemlig polis. Det *var »genom eder förbön»*, älskade missionsvänner, som vi då segrade i striden, som Herren »dukade ett bord åt oss inför våra fiender», och som station efter station kunde öppnas. Och det *är* genom eder förbön, som af senapskornet blifvit ett träd, som skuggrikt sträcker sig öfver delar af tre provinser med 51 missionärer, 139 infödda medhjälpare, manligt och kvinnligt seminarium, 3 mellanskolor, 19 hvardagsskolor, flera söndagsskolor, en industriskola, opieasyler, kliniker, 12 hufvudstationer, 67 predikoplatser, af dem 22 bistationer, och 28 kristna församlingar med ungefär 1300 nattvardsberättigade. — — — —

I dag vill jag berätta litet om

huru Gud nu går fram

ibland oss.

Under de sista månaderna har en ung handlande, herr *Di*, visat mycket intresse i evangelium. Han bad mig få säga några ord till barnen under vår söndagsskolfest på juldagens afton, en begäran, som jag med glädje villfor. Och alla lyssnade andlöst till den nya rösten. Den kom ju från en beläst man som tillhörde en af stadens engrosfirmor. Herr Di kommer fortfarande hvarje söndag till våra möten och är beredd att lämna sin plats, om det skulle förvägras honom att besöka oss. *Bedjen för denne man, ensam som han står bland de många likgiltiga i den stora affären!*

På utstationen *Üsiang* hade förra hösten en välbärgad landtbrukare, herr *Niu*, tillkommit som forskare. Men då bröt stormen lös. En kvinnlig släkting anklagar honom falskeligen inför rätta för att ha sökt komma åt en del cypressträd på hennes ägor. Förskräckt vid tanken på att helt säkert förlora rättegången inför sin penningestarka motståndare utbetalar Niu till mellanhänder nära 70,000 kash — intrigerna skedde bakom mandarinens rygg.

Så kom en dag till vår station här i Chiehchow en sårad röfvarehöfding bevakad af tre poliser, hvilka medförde ett bref från den reformvänlige mandarinen, herr *To* i Üsiang, däri denne ber mig hjälpa den sårade mannen. Eftersom nöden icke har någon lag, grep jag verket an, öppnade ett nära en cm. djupt hål i patientens bröst — *ensam* »läkare», som jag var, kunde jag dock ej gifva kloroform — och lyckades ta ut revolverkulan.

När jag vid påföljande månadsmöte besökte utstationen i *Üsiang*, skickade mandarinen mig och mina medhjälpare en fin middag som tacksamhetsgärd. På aftonen efter mötenas slut gingo församlingens äldste, f. d. silfversmeden *Ching* (uttalas Djing) och jag upp till jamen (rådhuset) för att tacka borgmästaren för hans vänlighet. Herr To äger Bibeln i sitt hem och säger sig läsa den. Han frågade mig om kriget och utsikterna till fred. Jag måste bland annat svara: »Tyvärr ha styresmännen i Europas stater ännu ej så fattats af Kristi lära, att de sätta denna framför det egna landets intressen.» Han kände djupt för Europas nöd

(sid.166).

De 54 eleverna i Chiehchow skolor, samt att medel influtit till skollokalernas utvidgande (sid. 166).

Pastor Ting-Li-mei och hans arbete för Kristi rikes utbredande i Kina (sid. 166).

De hittills omtalade resultaten af evangelisationsveckan (se föreg. n:r.).

Evangelisten Sie och den välsignelse, som åtföljt hans verksamhet. De män, som i Honanfu efter hans möten antecknade sig som sökare (sid. 167, 168).

De 30 nya församlingsmedlemmarna i Honanfu (sid. 168).

Äldste Chaos nit för själar (sid. 169).

Alla barn och unga, som genom missionens skolor stå under evangelii inflytande (sid. 166, 169).

Att missionär Malte Ringberg hela hösten och vintern fått vara vid god hälsa (sid. 169).

Den af missionär O. Carlén omtalade bönhörelsen (sid. 169).

Den villighet att lyssna till evangelium, som visar sig i trakten af Puchow (sid. 170).

Den välsignelse, som synes hvila öfver fröken Ester Bergs skolarbete och den af henne bildade »Daggryningen» (sid. 170).

Fröken Estrid Sjöströms tillfrisknande.

Att fru Beinhoff och lilla Elisabeth lyckligt genomgått sina operationer.

Det kraftiga understöd, både i andligt och ekonomiskt afseende, som S. M. K. haft af L. M. F. (sid. 175).

Böneämnen: Att Herrens Ande alltfort och i allt rikare mått må hvila öfver S. M. K:s fält och alla dess arbetare och vänner.

Den kinesiske brodern, herr Di, att han må bli beståndande i sanningen, och att ljuset genom honom må tändas i mångas hjärtan (sid. 165).

Att Guds Helige Ande måtte få hvila öfver alla missionens skolor och bland skaran af de unga uttaga många till sin tjänst (sid. 166, 169).

Att Gud må få bevara sin tjänare Sie i ödmjukhet och alltfort låta honom vara uppfylld af sin Ande. — Att Herren må få fullborda det påbegynta verket hos dem, som under Sies besök i Honanfu kommo under inflytande af sanningen. — De nydöpta i Honanfu (sid. 168).

Äldste Chaos små möten (sid.169).

De 100 skolungdomarna i Mienchih samt distriktets aftonskolor (sid.169).

De 55 kinesiska lärarna, som efter Ting-Li-meis möten i Mienchih anmält sig som sökare efter sanningen. (sid. 170).

PERSONLIGA MEDDELANDEN.

Fröken *Estrid Sjöström* har enl. meddelande från Pucheng haft lungsäcksinflammation men var enligt senaste meddelanden från fältet återställd.

Fröken *Ester Jonsson*, som sedan början af detta år vistats i Hancheng, sofver vida bättre än förr och är betydligt starkare men känner ännu tidvis af det onda i hufvudet, hvilket förhindrar språkstudierna.

Fru *Edith Beinhoff* måste under mars företaga en resa till Shanghai med sin dotter *Elisabeth*, båda för att undergå operation, fru B. för sin blindtarm, hennes lilla flicka för sina halskörtlar. Operationen lär ha gått lyckligt för både mor och barn.

Vi anbefalla våra tre systrar liksom ock lilla Elisabeth till våra *förebedjande* vänners hågkomst, att Herren må få återgifva dem alla krafter, ja, den fulla hälsan, sitt namn till förhärligande.

---

han, »låta vi några vara kvar, så kommer deras herre snart åter dit in». Hvilken glädje och förmån för oss missionärer att få sitta ned och lära vid denne insiktsfulle, andeuppfyllde, kinesiske broders fötter!

Jag berättade för pastor Ting om vårt skolarbete, huru jag brukar ta de stora gossarna med mig ut hvarje sönd. e. m. på gatupredikan för att fostra de omvända ibland dem till oförskräckta Herrens vittnen. Han tycktes särskildt tilltalad af den regel vi ha, att efter uppstigningen 1/2 6 *skall hvar och en använda tjugo minuter till bibelläsning och enskild bön* före första läxöfverläsningstimmen kl. 6—7 f. m.

Nu underhandla vi både om tomten intill skolan och om lämplig grottlägenhet. »Mina bröder, *bedjen för oss!*»

Kristi Jesu ringa vittne bland hedningarna,

Henrik Tjäder.

BREFAFDELNINGEN.

Honanfu den 16 febr. 1917.

Kära missionsvänner!

För hvarje bref jag sänder hem, tänker jag: »Nästa gång skall jag ej dröja länge med att skrifva.» Men innan man vet ordet af, ha tre à fyra månader flytt sin kos.

Den gångna vintern har varit en af de strängaste i mannaminne. Det händer sällan, att Lofloden, som flyter strax utanför staden är frusen, men år har man kunnat gå öfver på isen. Hvar en regn eller snö har fallit sedan i oktober, och om ej Herren sänder nederbörd, kommer nöden att bli stor för många.

En liten vild blomma, som kallas »ing-elien» (tag emot våren), har redan slagit ut, och flugorna börja att halfsofvande flyga omkring sägande: våren har kommit. Det är ock vår för Guds rike i Kina. Därom vittnar bl. a. evangelisationsveckan, hvarom meddelades litet i förra numret af vår tidning

Midt under julen hade vi vår vän Sie-meng-tseh här. Hans förra besök var till mycken välsignelse för många. Det syntes oss, att han under dessa tre år växt i nåden och i Jesu Kristi kunskap, så att hans predikan denna gång var ännu mer fulltonig.

Kanske ha våra vänner glömt, hvem han är. Medan vi voro hemma, brukade jag rätt ofta berätta, huru han vid en konferens för fördjupande af det andliga lifvet gjorde en erfarenhet, som helt förvandlade hans lif. Denna konferens leddes af den väl kände missionären Goforth. Sie hade kommit den långa vägen från staden Anking i provinsen Anhuei till Changteh i Honan, en sträcka på fem dagsresor med ångbåt och järnväg. Han berättade själf förra gången han var här om denna erfarenhet följande:

»Under första mötet, jag var med om, verkade Guds Ande kraftigt på mitt hjärta. Detta var ett förmiddagsmöte. På middagen gick jag ut för att bese staden. Under min vandring fick jag i en butik se ett par vaser och ett slags dadlar. Dessa saker finnas att få endast i dessa bygder, och så köpte jag vaserna och litet dadlar för att taga med mig hem och gifva åt ett par af mina vänner, ett par lärare.

Vid tiden för middagens möte var jag åter på min plats. Men hvad hade händt mig? Jag såg mig omkring

och sade med af rörelse darrande röst, under det han såg mig rätt in i ögonen: »Hur är det möjligt, att ett sådant människoslaktande allt fort kan pågå i Europa?» Jag satt där med skammen, svarslös.

Strax innan vi reste oss för att gå, berättade jag liksom i förbigående om landtmannen Niu och nämnde, att han redan till underlydande i rådhuset hade utbetalt en ej liten penningsumma. Jag bad mandarinen om möjligt söka få reda på, huruvida Niu verkligen vore skyldig till det, för hvilket han anklagades. Herr To blef genast intresserad, tog reda på Nius namn och by samt lofvade undersöka saken. En vecka senare erhöll jag ett brefkort från äldste Ching, så lydande: »Till Herrens ära får jag berätta, att rätt nu skipats i Niu's sak. En sekreterare i häradsrätten, 3 öfverkonstaplar och mer än 20 polismän ha blifvit afskedade, och Niu har fått tillbaka 26,500 kash af de från honom utpressade penningarna.»

— — — — En tid efteråt gjorde jag i sällskap med den äldste ett besök i Nius by och hem. Det var en liten idyllisk plats, bebodd af 20 familjer, södra Grottbyn kallad, med smala, stenlagda gator, belägen alldeles invid det stora bergets fot och öfverskuggad af lummiga cypresslundar. På långväggen i det förnämsta huset på vår väns gård voro — i afgudarnas ställe — uppsatta tre stora kristliga traktater. »Halleluja!» jublade mitt hjärta. Nius unga hustru var förra hösten med om frkn Hallins bibelkurs i staden, och det är nu tal om att deras lilla flicka skall sändas till fröken Forsbergs skola.

Med sånghjälp af några bland våra skolgossar hade Ching och jag friluftsmöte vid gatukorsningen midt i byn framför det lilla afgudatemplet. Båda predikade vi oss nästan hesa. Gamla och unga hade mangrant infunnit sig vid sångens ljud för att betrakta utländingen (egentligen den från andra sidan hafven komne), och så fingo de höra: »*Se Guds Lamm, som borttager världens synd!*» Ännu en familj i byn har nu bestämt sig för att tjäna den lefvande Guden.

— — — — — — — — — — — —

I mellanskolan

ha vi denna termin *flera* elever än under någon föregående eller 24, samt i folkskolan 30, inalles 54, och ha ej plats för flera. Efter dessa år af arbete sedan skolans nydaning 1907 har dess tioårsjubileum kunnat hugfästas genom de donationer, som just anländt hit ut, och hvilka möjliggöra tillgodoseendet af de sista årens behof af lokalens utvidgande. Vi uppsända ett varmt och ödmjukt tack för bönhörelse till alla goda gåfvors gifvare samt uttala ett hjärtligt tack till dem som härvid gått hans ärenden. Må de i rikaste mått få erfara sanningen af Herren Jesu ord, som *han själf sade:* »Saligare är gifva än taga», Apg. 20: 35.

*

Måndagsaftonen d. 19 mars 1917.

Detta är andra dagen af vår käre broder Ting-Li-meis möten. Han har gifvit oss alla det bästa intryck, är stilla, ödmjuk och anspråkslös. Ordet talar han sakta och tydligt utan vidare gester. När de viktigaste lärdomarna komma, håller han upp något litet mellan hvarje ord, och härvid får stämman något af allvarets tordön i sig. I dag på e. m. var hans ämne: »Uppfyllens med Anden». Det var en väldig predikan, hvari han blottade andelösa kristna och framhöll, huru Guds barn böra »taga emot Anden till att rensa hjärtat från alla syndens smådjäflar. »Ty,» sade

. . . I en by jämt en mil från Mienchih hållas sedan nyåret regelbundna möten på torsdagarna. Äldste Chao, som förut varit lärare i flickskolan, kände detta arbete numer öfverstiga sina krafter och vände därför om till sin hemtrakt. Han är varm för själars frälsning — man kan riktigt afundas honom — och har ändrat om den forna medicinbutiken i sitt hem till gudstjänstlokal, ännu så länge lagom stor att rymma dem som komma. Om dessa små möten får jag bestämdt berätta mer en annan gång.

Till vår gosskola vilja flera gossar få tillträde än vi kunna taga emot. Jag tycker det är stort, att sjuttioåtta ungdomar få rum i de trånga skolrum vi disponera. En engelsk biskop sade en gång i en kyrka, fullsatt med ungdom: »Gif mig denna kyrka, fylld med *kristen* ungdom, och jag skall eröfra världen för Kristus.» *Vi* kunna med ännu större skäl säga: »Låt skolbarnen i Mienchih bli helt vunna för Kristus, och hela distriktet skulle snart vara evangeliseradt.» Ja, det är vårt hopp och vår bön, att vår skolungdom — ett 80-tal gossar och ett 20-tal flickor — skola bli klart lysande ljus för hela sin hemtrakt.

Två aftonskolor äro i gång i vårt distrikt, och den tredje kommer sannolikt att startas snart. En kristen kinesisk professor har utarbetat ett bra system för inlärande af 600 skriftecken och för bibringande af kristlig och allmän kunskap med tillhjälp af dessa skriftecken. De som ej ha tillfälle att på annat sätt få den första handledningen i studier, kunna begagna sig af dessa aftonskolor, som de kristna upprättat i stort antal i skilda delar af landet. Det beror mest på lärarens nit och personlighet, hvad resultatet för Guds rike blir i en sådan aftonskola med sina 15 à 20 elever. Och det är beträffande dessa lärare, som jag känner mig vilja instämma i Fil. 1: 3—9.

Ända sedan september har jag varit full af hälsa — en obetydlig förkylning undantagen — och arbetsglädje. Guds godhet omhägnar oss på alla sätt, och en känsla af ovärdighet öfverväldigar mig stundom. Måtte Herren hjälpa oss att använda hälsa och allt så, att det bästa möjliga blir utfördt under nuvarande utomordentliga möjligheter för inbärgande af den stora och fullmogna skörden i Kina! Vi lefva, synes det mig, i underbara tider, hvilka många hädangångna önskade se men icke fingo se.

I Herren tillgifne
Malte Ringberg.

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

TILL EN MISSIONSVÄN I SVERIGE skrifver missionär *Carlén* från Juicheng:

Kan omtala något, som åter låter oss se, hur Herren i sin trofasta kärlek bönhör och hjälper.

I medlet af december talade jag och min hustru med hvarandra om att det fanns nog ingen annan utväg för oss än att till nyåret afskeda en af våra medhjälpare, Tang, som särskildt arbetat i gatukapellet. Han var af oss privat anställd, men arbetet behöfde honom så väl.

En vecka senare kom svaret till oss på alla våra böner rörande denna sak.

Hvad fingo vi läsa? Jo, detta glädjande budskap: »— Sthm. Till O. Carlén för evangelist, 100 kr.» Ära vare Gud! O, så glada vi blefvo! Dagen efter sade jag till Tang: »Du får stanna nu, ty Herren har genom

och fann, att andra voro rörda till tårar, men själf kände jag mig hård som en sten. Det blef värre och värre, och det kändes, som om Gud *satte sitt finger* på de där sakerna, som jag köpt. När jag senare på kvällen skulle gå till hvila, talade jag med ett par af mina rumskamrater om min belägenhet. 'Kan det månne vara de där sakerna, jag köpte, som hindrar välsignelsen?' 'Å, du pratar', sade de, 'tror du, att Gud bryr sig om sådana småsaker?' Detta lugnade mig. Jag blef tröstad men af dåliga tröstare.

Nästa förmiddag kom. Jag satt där på nytt lika hård och lika torr. Att Guds kraft var där, kunde jag liksom dagen förut se på andra. Det blef en väldig kamp i mitt hjärta. Skulle jag böja mig för den röst i mitt inre, som allt tydligare sade mig, att det var de där småsakerna, som lågo i vägen? Genom Guds nåd fick jag mod att gå ut. Jag gick bort till mitt rum, tog vaserna och dadlarna och kastade dem, så långt min arm förmådde. När jag sedan kom åter in på mötet, hvilken förändring! Himmelen syntes öppen öfver mig, och Herren lät strömmar af glädje och kraft med rening strömma in i min själ.

Men hvarför kunde jag ej få behålla de där sakerna och ändå bli välsignad? Det var ej dessa saker i och för sig, som utgjorde hindret, utan det var *motivet till att jag köpt dem*, som gjorde, att Herren ej kunde fylla mig med sin kraft. Min tanke var nämligen denna: När jag kommer hem och ger mina vänner dessa saker, så skola de förstå, att jag har varit ute och sett litet af världen, och att jag inte är 'en som sitter i en brunn och ser himmelen'. Och Gud sade till mig: 'Jag har låtit dig komma hit, för att du skulle resa hem och *jag* bli beundrad och förhärligad i dig, men du vill bli beundrad och ärad själf'.»

Det är nu åtta år sedan detta hände, och Herren har sedan dess användt Sie till välsignelse och frälsning för många.

Som vårt kapell är alltför litet, vågade vi ej annonsera Sies möten offentligt utan läto trycka inbjudningskort för män tillhörande lärareklassen, affärsmännen och militären, tillsamman sexhundra kort, fördelade på sex dagar. Dessutom inbjödos en del kvinnor. Dessa möten voro till mycken välsignelse för de troende, och ett tiotal män här i staden antecknade sina namn som sökare.

I samband med dessa möten hade vi också dop, hvarvid vi hade glädjen att få upptaga trettio nya medlemmar i församlingen.

I början af mars vänta vi hit pastor Ting-Li-mei, som har blifvit kallad »Kinas Moody». Vårt hopp är, om Gud så vill, att då få ha mötena gemensamt med våra vänner inom Augustanamissionen och att få begagna ett af de större templen inom staden för att kunna samla så många som äro villiga att komma. Vi äro tacksamma för alla våra vänners förböner. Bedjen med oss, »att Herrens ord må hafva framgång och varda förhärligadt.»

Eder i Mästarens tjänst
Rikard Anderson.

Mienchih, Ho. 23/2 1917.

Kära missionsvänner!

. . . Det är undan för undan uppmuntringar i arbetet här, tycker jag. Eller kanske jag personligen är mer benägen att tänka på de många *glädjande* erfarenheterna.

tillfälle under resan, uttryckte sig.

Att kineserna äro praktiska, fick jag ett tydligt bevis på, då vi d. 23 nov. kommo till Tientsin. Där voro tjogtals unga »rickshawmän» vid stationen. Så snart de fått en passagerare i sin »droska», löpte de iväg så lätt och obehindradt, att våra marathonlöpare hemma i Sverige skulle afundas dem deras färdighet. De utnyttjade sin idrott till det allmännas tjänst och lefde därtill af sitt löpande. Det sades, att Tientsin har tio tusen rickshawmän. — Vi blefvo väl emottagna på Kina Inlandmissionens station af Mr. och Mrs. Clark. Vi träffade hos dem flera C. I. M.-missionärer, som voro i Tientsin för att möta skolbarn från Cheefoo. Bland andra råkade jag en svensk missionär, fru Söderbom, och en af hennes söner. Det var riktigt kärt att möta svenskar. På kvällen voro vi alla nere vid kajen, då den stora flodångaren kom. Det blef glädje och hurrarop bland de sjuttio barnen, när de fingo se anhöriga och vänner. Följande dag reste de vidare med tåget för att begifva sig till sina respektive hem och där tillbringa julferierna.

Äfven Mr. Hogben och jag fortsatte vår resa samma dag, nu med *Honanfu* som närmaste mål. I Tientsin hade jag nämligen fått meddelande från Shanghai, att språkskolan i Anking icke öppnats på hösten af brist på elever, samt erhållit ett varmt välkomstbref från vår föreståndare på fältet, missionär Aug. Berg, med order att resa till Honan-fu och därifrån upp till Yuncheng. Mr. Hogben hade inte varit hemma mer än sex à sju månader af sitt »ferieår», hvarför han icke väntades ut förrän till våren. Han erbjöd sig därför, som han inte ville släppa mig ensam med flera tågombyten under vägen, att följa mig till »de våra», hvilket för mig var en stor förmån.

Vi reste nu som kineser bland kineser. Våra medpassagerare voro så vänliga och gemytliga. Mr. Hogben samtalade ofta med dem i andliga ting. När jag förstod, att samtalet började röra sig om Gud och deras frälsning, bad och suckade jag till Gud för dem, att de måtte fatta ordet och mottaga det — det var det enda, jag kunde göra. Hur önskade jag ej, att jag kunnat tala till dessa intelligenta, präktiga män om deras Frälsare! De försökte på allt sätt göra sig förstådda för mig, och när de ibland lyckades, blefvo de mycket belåtna. Kunde jag säga efter en del ord, som de sökte lära mig, och därtill något ord, som Mr. Hogben lärt mig, blefvo de synnerligen glada och förnyade sina ansträngningar med förökadt hopp. När det var omöjligt att förstå dem, fick jag ropa på min vän Hogben. Det roade dem mycket att se mig äta kinesiskt bröd, och de kommo och bjödo mig af sitt. Den starka hyllan för bagage på sidan af vagnen förvandlades medels en filt och ett par kuddar till bädd, och där sofvo vi halfva natten hvar under de två nätter, vi tillbringade på resan.

Forts.

S. M:s 30:e ÅRSMÖTE.

MED TACK TILL GUD SE VI tillbaka på högtidsdagarna d. 16—18 maj. Årsmötet inleddes med ett samkväm onsdagsaftonen d. 16 på hushållsskolan »Margareta». Bland den stora skaran missionsvänner hade vi glädjen se flera ombud.

Sedan gemensamt sjungits sången 171 i Uppåt och fruarna *Lodin* och *Jansson* i duett sjungit den sköna

en sin tjänarinna, som älskar Er, kineser, sändt medel till ditt underhåll.» Och glad blef han.

Fru *Gertrud Wester* skrifver från Puchow:

För några dagar sedan gingo vi till en by 1/4 sv. mil utanför staden. Framkomna satte vi oss på en trädstam och började språka med ett par gummor, medan nyheten att utlänningen kommit spred sig och lockade en rätt stor skara till oss. En gammal man kom ut med en bänk och en kanna te och var så vänlig mot oss, att den fruktan några af kvinnorna kände för oss försvann. Solen stekte i ansiktet, och vinden blåste kall på ryggen, men det glömde vi för folkets villighet både att lyssna till hvad vi sade och att köpa böcker.

Fru *Bergling* skrifver från Hoyang:

Ester Berg har fått öfvertaga skolan här. Det var ej så lätt i början, för hon hade ju aldrig tänkt på sådant arbete. Nu däremot tror jag hon riktigt älskar sin lilla skola och barnen sina. Hon sade i går: »O, hvad jag tycker om mina flickor!» Hon är glad att få vara med barnen och barnen att få vara med henne, och Gud synes välsigna alltsamman. Ester har bland barnen börjat en »Daggryning» för Mongoliet. De skulle hjälpa en liten flicka i frkn Olléns skola. Barnen äro så förtjusta häröfver och öfver den tid och de pengar, de få ge för detta ändamål. Så mycket kan det ju inte bli, men nyttigt tror jag i alla fall det är, att de i sin tur få göra något för andra.

Missionär *O. Beinhoff* skrifver från Mienchih d. 19/3:

Vi ha nyligen haft vår konferens här, och pastor Ting-Li-mei var hufvudtalare. Utmärkta föredrag. Som ett resultat af hans möten antecknade sig *55 kinesiska lärare* för att söka sanningen. Af dessa kommo 15 i lördags för att samtala och diskutera om Bibeln. Det var mycket intressant.

FRÅN SVERIGE TILL KINA.

RESEBREF FRÅN CARL BERGQVIST.

II.

(Forts. fr. n:r 9.)

I Ch'ang-ch'un slutade den ryska järnvägen, och den japanska tog vid. Då jag vid vårt tågs afgång såg den japanske posterande soldatens ställning, där han stod »gevär för fot», absolut orörlig, med blixtrande ögon, sammanpressade läppar och det breda mössbandet under hakan, gingo mina tankar ofrivilligt elfva år tillbaka i tiden till det rysk-japanska kriget, då dödsföraktande japanska stormkolonner med höjda bajonetter stormade fram mot motståndarna.

Från Mukden fingo vi kinesiskt tåg och till största delen kinesiska medresande. De gjorde ett godt intryck på mig, tycktes vara mer naturliga, mer sig själfva än japanerna. — En klass människor, som i stort antal infann sig vid tåget, var försäljare af frukt, nötter, ångbakta bullar, stekta höns, hönshjärtan, stekta och uppträdda på pinnar, m. m. En gång kom Mr. Hogben in i kupén med några stora, röda ,tomatliknande frukter. »Nu får du lof att äta af landets frukt», sade han. Och söta, mycket välsmakande voro dessa frukter, det kan jag försäkra. Inte tycktes man behöfva svälta af brist på mat i Kina. Nej, »bara man inte lider af renlighet», som en missionär vid ett

Kristi himmelsfärdsdag hölls möte på f. m. i Betesdakyrkan, hvarvid rektor *Joh. Rinman* och missionär *Natanael Högman* talade.

Den förre framhöll med ledning af Joh. 17: 25, 26 *den rättfärdige Fadern* och *nöden* i den värld, som »icke känner Fadern» samt den skuld, hvari vi stå till denna värld, af hvilken ännu i dag tre fjärdedelar lefva i okunnighet om Gud och den han sändt. Att vara käril, som bära omkring det namn, som är namnet öfver alla namn, i hvilket frälsning är gifvet för alla, är innehållet i våra missionärers lif, är deras uppgift. Det goda vi äga, är för godt att behålla för oss själfva. Så kommer Herren äfven till oss, erbjudande oss möjlighet att blifva sådana käril, som förkunna hans namn för de förlorade, det namn som är en salfva för svidande, öppna sår, som gifver lif i döden, ljus i mörkret. Vår store Öfverstepräst har gifvit oss himmelska gåfvor, och för oss gäller det att möta hans gifvande med mottagande af hans löften och af dessa löftens innebörd. Det är vägen till att få en uppenbarelse af både Faderns och Sonens härlighet.

Öfverste *H. Dillner* framträdde nu för att på de närvarandes hjärtan få lägga ett viktigt böneämne. En öfver hela landet känd och älskad missionsvän, *Prinsessan Bernadotte*, låg illa sjuk. En ingripande operation förestod. I brinnande bön framlades denna nöd inför honom, som har lif och död i sin hand, och det kändes, att bönen vann genklang i de närvarandes hjärtan.

Sedan en broder, grossh. *Fredin*, solo sjungit sången »Tillkomme ditt rike», hölls missionsföredrag af missionär Högman. Hans ämne var: »*Sårendet och skörden i Guds rike.*» Vi hoppas i ett följande nummer delvis få återgifva detta föredrag.

Efter gudstjänsten samlades ombuden, de hemmavarande missionärerna och kommittéerna jämte några andra missionsvänner på missionens expedition till en stunds sällskaplig samvaro.

På e. m. fortsatte mötet, denna gång i K. F. U. M:s hörsal. Efter inledningsbön af *missionär Folke* gjordes utdrag ur årsberättelsen af ingeniör *K. G. Magnusson*, hvarefter telegram upplästes från vänner i Lidköping, Skellefteå och Umeå.

Så hölls missionsföredrag af pastor *Sam. Thysell*. Talaren stannade vid två mäktiga trostankar, som anknyta sig till Kristi himmelsfärdsdag. Den ena står i samband med det ord Jesus uttalade strax före sin himmelsfärd, då han påminde sina lärjungar om att åt honom var gifven all makt i himmel och på jord, att han ville vara när de sina alla dagar intill världens ände, och att de därför skulle gå ut i hela världen och göra alla folk till lärjungar. Här mötte *konungatanken*, *rikstanken*, *eröfringstanken*. Den andra stora tanken tar sig uttryck i följande ord i Ebr. 9: 24: »Kristus har icke ingått i en helgedom, som är gjord med händer såsom en motbild till den sannskyldiga, utan i själfva himmelen för att kunna framställa sig i Guds åsyn oss till godo. I denna tanke ligger *visshyten om himmelen* i kraft af Jesu *öfversteprästerliga* gärning.

Missionär *David Landin* frambar därefter ett budskap från Kina. De döda benen därute ha börjat röra sig. Särskildt visar sig detta vara fallet med *städernas* befolkning, som ända till de sista åren hållit sig så att säga utanför beröringen med evangelium. Hvad är det, som har åstadkommit denna förändring? Dels fick nog revolutionen år 1912 vara en stormvind, som något lättade på den förlamande ande, hvilken hvilat öfver nämnda samhällsklasser. Dels har världskriget gjort klart för de bildade

sången: »Gud är trofast. Så är det skrifvet. O, hvad tröst jag har däri», öppnades mötet med några hjärtliga hälsningsord af missionär *E. Folke*, hvarefter ordförandeskapet uppdrogs åt missionens mångårige och högt värderade vän, godsägaren *Johannes Hedengren*.

Af direktör *F. T. Olsson* upplästes nu utdrag ur revisionsberättelsen, hvarefter full och tacksam ansvarsfrihet beviljades kommittén för det gångna årets förvaltning. Så ägde val af revisorer rum, hvarvid de förutvarande omvaldes, nämligen direktören *F. T. Olsson*, arkitekten *Fr. Eckert* och riksdagsmannen *Carl Boberg*.

Dyrbara och uppmuntrande hälsningsord och telegram, som anländt från vänner i Vadstena, Flisby, Köping, Markaryd, Barkeryd, Vännäs, Göteborg, Norrköping, Mösseberg, Visby, Hvetlanda, Broaryd, Brodderud och Säfsjö, upplästes af missionär Högman.

Herr Hedengren höll så ett kort anförande, hvari han bad att få ur revisionsberättelsen anföra »ett par torra siffror» under bön till Herren, att de måtte få tala till allas hjärtan.

Under det år som gått hade till missionen influtit nära 150,000 kr. Hvad en sådan summa innebar, kunde de allra bäst uppskatta, som varit med i den ringa begynnelsens dag, då det funnits mycket litet pengar i kassan och endast *en* missionär på fältet. Nu hade missionärernas antal ökats till 50. Af Herren är det skedt och är ett under för våra ögon.

Den andra siffran var 165,000 kronor, utvisande missionens *tillgångar*, bestående dels i några obligationer, dels i fastigheter i hemlandet och i Kina. Hvilken anledning också häri till tacksägelse för rik välsignelse!

Utgående från inledningsorden i årsberättelsen: »Du kröner året med ditt goda, och dina fotspår drypa af fetma», anslog tal. den tonart, i hvilken han ansåg, att mötet borde gå, *lofvets*.

Under det gångna året hade församlingarna ute i Kina ökats med ett större antal själar än under något föregående år. Icke mindre än 251 hade genom dop blifvit upptagna. Medan det talas om »världsmissväxt», se vi, hur Herrens fotspår ute på S. M. K:s fält drypa af fetma.

En annan glädjande företeelse är det intensiva evangelisationsarbete, som pågår ute på fältet. Hafva vi riktigt tänkt på hvad det innebär, att kinesiska syskon under en tid *hvarje* dag och det *hela* dagen varit ute för att vinna själar? *De* taga sig *tid* till sådant arbete. *Vi* här hemma hafva så brådtom med sekundära ting, att vi mången gång icke hinna med det viktigaste af allt.

En annan sak, som ju bör stämma våra hjärtan till lof, är att Herren hållit sin skyddande hand öfver våra missionärer midt under röfvarnas vilda härjningar.

Men så måste vi äfven göra en sak till föremål för *bön*. Och det är, att Herren må gifva flera *medarbetare*. I vårt land gick förliden höst mycken skörd förlorad af brist på arbetare. Mycken skörd rent af frös ned. På det andliga området kan något motsvarande ske. Hela skördar af människosjälar kunna så att säga frysa ned af brist på arbetare. Må vi ställa oss inför Herrens ansikte och fråga: »Har *jag* ingen skuld i detta, att så få själar inbärgats i Guds rike?» Må vi icke säga: »Skall jag taga vara på min broder?» utan: »Jag *måste* taga vara på min broder.»

Gemensamt bönemöte vidtog nu, hvarefter samvaron afslutades med afsjungande af sången: »En tillflyktsort är urtidens Gud», samt med gemensam tedrickning.

från Göteborg, hade ett versifieradt anförande, hvari han gaf en öfverblick öfver missionen alltifrån dess början. Det andades, detta poem, så mycken kärlek till missionen och äfven förståelse för det arbete, som utföres i det tysta här hemma, men som bildar liksom underlaget till verksamheten därute.

Af hr Hedengren, »årsmötets f. d. officielle kantor», som han själf benämnde sig, »hvars röst numer var sprucken, men som med glädje tjänade med att sätta upp siffrorna, sålunda angifvande sångerna», yttrade också några till hjärtat gående ord, hvari han påminde om ett par af de kära hemgångna kämparna — bröderna *Josef Holmgren* och *Ivar Landgren*, och hvad de varit för missionen. Äfven frambar han allas tack till hemmets värd och värdinna och nedkallade öfver dem och deras viktiga uppgift Guds välsignelse.

De öfriga ombuden framburo hälsningar från sina resp. hemtrakter och uttalade sin glädje öfver att hafva fått närvara vid årsmötet, hvarunder de fått blicken vidgad för det stora att vara af Gud kallad till medarbetare för hans rikssak.

Efter afsjungande af sången: »Kärlek från vår Gud», afslutades samvaron med bön af prosten *Ch. Meurling*, och så skingrades deltagarna i S. M. K:s 30:e årsmöte för att, som vi hoppas, hvar och en i sin lilla vrå kämpa Herrens strider, stärka slappa händer och modlösa knän och med större nit än hittills söka bereda väg för härlighetens Konung.

LÄRARINNORNAS MISSIONSFÖRENING.

UR DEN I »MEDDELANDE» till L. M. F. införda årsredogörelsen för 1916 tillåta vi oss härmed ett litet utdrag.

Ännu ett år, heter det i inledningen, har Herren i stor nåd gifvit L. M. F. att fortsätta, ja, t. o. m. öka sitt arbete i hednavärlden.

Hemarbetet har ock under det förflutna året vidgats, i det L. M. F. sett sig i stånd att tillföra föreningen en ny kraft, som odeladt kan ägna sig åt dess tjänst, genom anställandet af en *resesekreterare*.

Medlemsantalet har under året ökats med 57 nyinskrifna medlemmar. Vid 1916 års slut räknade L. M. F. 1,676 medlemmar.

Två nya missionärer i Kina har föreningen under året åtagit sig, nämligen fröknarna *Frida Prytz* och *Ester Jonsson*, båda i S. M. K:s tjänst. Till fröken Prytz skulle underhållet helt utgå, till fröken Jonsson i mån af tillgångar.

Bönevecka hölls af L. M. F. d. 21—26 februari. Många vittnesbörd ha från olika delar af landet ingått om hur Herren gaf välsignelse under dessa dagar både åt sådana, som hade tillfälle samlas med andra systrar, och åt »ensamma».

Af Arbetskommitténs kvinnokommitté hade i samband med *Missionsledarekonferensen* i Stockholm den 15—17 sept. anordnats *ett möte för kvinnliga missionärer och missionsvänner*. Till detta hade många af L. M. F.-systrarna ute på fälten sändt in bref med angifvande af de »största behof, som f. n. göra sig gällande i missionsarbetet bland kvinnor.» Detta möte, hvari många hemmavarande L. M. F.-missionärer deltogo, ville på ett särskildt sätt föra de troende svenska kvinnorna i kontakt med missionärernas arbete, och är det att hoppas, att den hjärtgripande vädjan, som från systrarna på fältet fördes till svenska kvinnors hjärtan, i sinom tid skall bära frukt till Herrens ära.

kineserna, att civilisationen i och för sig, som de trott vara allt, hvad de behöfde, icke är nog för att gifva folken vare sig frid eller fred. Så ha de börjat fatta, att endast Kristi evangelium har att gifva, hvad de i djupet af sina hjärtan mest af allt längta efter. För att kunna tillvaratagа dessa nyvaknade efter sanningen törstande själar behöfvas emellertid män och kvinnor, uppfyllda med Guds Ande och genom utbildning och fostran dugliga att möta de nya uppgifterna.

Med bön, hvari ånyo Prinsessan Bernadotte frambars, afslutades mötet af Dr. Karl Fries och missionär Folke.

På fredags f. m. kl. 9.40 var en stor skara missionsvänner — mellan 50—60 — samlad nere vid Centralstationen för att fara ut till missionens hem vid Dufbo. Denna tidiga timme hade valts, för att missionsvännerna skulle kunna vara samlade till kl. 11 — just den timme, då Prinsessan Bernadottes operation skulle äga rum. Det var en gripande, högtidlig stund, då alla i stillhet böjde sina knän inför nådens tron och inför Fadern i himmelen buro fram den kära sjuka och hennes anhöriga. Man kände så tydligt sanningen af de orden, att om *en* lem lider, så lida *alla* lemmarna med. Och när efter ett par timmar öfverste Dillner kunde lämna det meddelandet, att Gud hört bön, och att operationen, mänskligt sedt, skulle få en god utgång, hur fröjdade sig icke då de närvarande, hur uppsteg icke då lofvet till Guds tron.

Denna förmiddag i missionär och fru Folkes hem, »Barnens hem», som det gemenligen kallas, var förvisso för alla deltagarna oförgätlig. Den kära värdinnan, fru Folke, hade åt sina många gäster ordnat ett trefligt och väl försedt kaffe- och tebord. Och under den stund man var samlad kring detta, fingo landsortsvännerna och Stockholmsvännerna tillfälle att närmare lära känna hvarandra.

Sedan alla åter intagit sina platser i den rymliga salen, upplästes af kommendören *O. v. Feilitzen* Ps. 100, hvarefter fru Lodin sjöng den vackra sången: »Hvem är skaran, som syns glimma?» Sedan »framdrogs ur trossen» missionär Folkes äldste son, kand. *Torsten Folke*, och höll ett hjärtat värmande föredrag öfver texten: »Behåll det du har, att ingen må taga din krona.» S. M. K., så yttrades det bland annat, hade också en krona, och den bestod däri, att missionen under alla de trettio åren hade bestått utan någon församling bakom sig, utan att kunna på förhand beräkna något visst underhåll. Härigenom *behärskade* missionen så att säga omständigheterna. Liksom det för oss som enskilda är en stor skillnad, om omständigheterna få ställa sig i vägen, hindra oss och böja ned oss, eller de få lyfta upp oss och föra oss närmare Gud, så blir det ock i fråga om missionen. Gud vill, att hans folk skall *regera* öfver omständigheterna. Detta hör till deras lön. — Men *hur* har då missionen kunnat bestå utan något fastställdt ekonomiskt stöd? Därför att *Herren själf* har hållit den uppe. Och nu gäller det för missionen att behålla sin krona, att bevara tron, bevara den trosställning, som den fått sig af Herren anvisad. Då skall den ock i fortsättningen få erfara, att han, som har Davids nyckel, har en nyckel, som passar till hvarenda dörr. Då skall han åt missionen gifva »en upplåten dörr». Antikrist och världsmissionen hafva begynt en väldig kamp, och det mörknar alltmer vid horisonten. Men midt under allt tillropar Herren de sina: »Behåll ditt arbete, behåll din tro, behåll din frimodighet! Se, jag kommer snart.»

De kära ombuden kommo nu fram. En broder, folkskollärare *B. Nystedt*

N:R 12. ÅRG. 22. 15 JUNI 1917. PREN.-PRIS 1: 50

UTGIFVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

SÅENDE OCH SKÖRD.*

I.

Se, jag säger eder: Lyften upp edra ögon och beskåden fälten, huru de redan hvitna till skörd. Joh. 4: 35.

VID DENNA MISSIONENS 30:E årshögtid torde det vara lämpligt, att vi med våra tankar stanna något inför Mästarens egna ord om *såendet* och *skörden* i Guds rike.

Det är gripande att gifva akt på hurusom Jesus vid de tillfällen under hans jordevandring, då hednavärlden kom honom nära, syntes se framåt mot en härlig och underbar tid, då skördar skulle bärgas in för Guds rike.

Vid detta tillfälle hade hednavärldens hopplöshet och mörker kommit honom nära i den halfhedniska, föraktade, sjunkna samaritiska kvinnan. Han hade just slutat sitt samtal med henne och sändt henne in till staden, sedan han hade sagt henne allt och väckt till lif hos henne en slumrande längtan och förhoppning. Nu kommo lärjungarna, sedan de köpt mat, och bådo honom äta, men han svarar: »Jag har mat att äta, som I icke kännen. Min mat är att göra dens vilja, som har sändt mig, och fullborda hans verk.» Denna kvinna i sin nöd, sitt mörker och sin hedendom synes hafva kallat fram för Mästarens inre blick en underbar syn av böljande fält, mogna till skörd. Någon har sagt, att den sant förhoppningsfulle ser den kommande skörden, medan snön ännu ligger på fälten. I denna kvinna såg Jesus

* Missionsföredrag af missionär *Nathanael Högman* vid S. M. K:s årsmöte Kristi himmelsfärdsdag i Betesdakyrkan.

— Såsom representant för L. M. F. deltog i detta möte föreningens ordf.

En smärtsam förlust har L. M. F. under året fått göra, i det en af dess medlemmar, frkn *Svea Wibell*, tillhörande Svenska Missionen i Kina, efter en kort men svår sjukdom hemkallades. Hon var den första af de till missionsfälten utgångna systrarna, som kallats från arbetet härnere.

Under utbildning till missionär står en L. M. F.-syster, frkn *Anna Anderson*, som under idkande af språkstudier samtidigt genomgår en sjukvårdskurs i Boston, Amerika.

Bönestunderna ha liksom förr fått vara till välsignelse både för enskilda och grupper af L. M. F. »Ju bättre», heter det i årsredogörelsen, »L. M F. lär sig att fatta den höga kallelse, som ligger i förbönens tjänst, och ju mer hon går in under densamma, dess rikare och härligare skall den skörd blifva, som växer upp i hennes spår, dess större uppgifter skall ock hennes Mästare kunna anförtro henne.

»*De väntande*» ha under året fått ytterligare tre medlemmar.

Till missionsfälten är vägen f. n. så godt som stängd. Flera L. M. F.-missionärer, som varit hemma för att hvila, gå och vänta på tillåtelse att åter få resa ut.

Barnmissionsföreningarna *Snödropparna* ha midt under allt larm och all oro i världen ostördt fått växa och arbeta.

Snödropparnas antal utgjorde vid 1916 års slut 86. Dessa föreningars inkomster ha under året uppgått till kr. 2,357: 36. Snödropparnas missionärer äro fröknarna *Selma Johanson* och *Gertrud Segerbrand*.

»Tanken på den villiga barnaskaran», heter det i redogörelsen, »manar år från år till tack och lof. Måtte hela L. M. F. i gengäld slå en bönering kring dessa sina små medarbetare, att de i fortsättningen som hittills må få »dofta till hans ära och sjunga hans pris, som af barns och spenabarns mun har beredt sig ett lof.»

Meddelandet har utgått i 9 nummer om året och är alltfort ett verktyg i Herrens hand att hålla de hemmavarande och utevarande systrarna i värmande och innerlig beröring med hvarandra.

Inkomster och utgifter för år 1916 omfatta en summa af kr. 18,192: 56. Tillgångar voro vid 1916 års slut kr. 11,207: 24.

FÖRÄNDRAD ADRESS:

Fröken *Judit Hultqvist* skulle under våren lämna språkskolan och resa upp till S. M. K:s fält. Bref till henne torde tillsvidare adresseras:

Puchowfu. Sha.
N. China.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Davids hjältar, II. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Personliga meddelanden. — Där Gud gått fram. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Från Sverige till Kina, II. — S. M. K:s 30:e årsmöte. — Lärarinnornas Missionsförening. — Förändrad adress.

STOCKHOLM 1917. NORDISKA BOKTRYCKERIET.

då vid dödsstraff förbjudet för en kines att undervisa en utländing i »det himmelska rikets» tungomål. Sådant var banbrytningsarbetet. Efter 35 års troget arbete hade endast sex infödda kristna blifvit vunna för evangelium. Vid den tiden skrifver Morrisons medhjälpare, doktor Milne, och uppmuntrar den missionerande församlingen i England med detta resultat, sägande: »Detta kan gifva oss anledning att beräkna, att om vi fortsätta som vi börjat, skall den kristna församlingen i Kina efter hundra år räkna ett tusen medlemmar.» — Efter de hundra årens förlopp utgjorde medlemmarna icke tusen utan 174,000. Och numer kan man väl i rundt tal anslå dem som öppet bekänna Kristus, till en half million. Föga anade väl de banbrytande kämparne, hvilken väldig hjälteuppgift, som blifvit dem anförtrodd, och säkerligen hade de mer än en gång svårt att i tron skönja den kommande skörden, då de möttes af det nattsvarta mörkret, främlingshatet och fördomarna bland folket.

Denna banbrytningsperiod i Kinas missionshistoria har säkerligen blifvit skrifven med oförgänglig skrift i evighetens minnesbok.

Tillåt mig meddela en händelse från min vistelse ute i Kina från den stora staden Nanking vid Jangtsefloden. Det var år 1910. I den staden hölls då den första kinesiska världsutställningen. Jag gick upp i det stora tornet, som var bygdt på stadens högsta punkt, och såg därifrån ut öfver staden. Där nere låg utställningsstaden som en hvit sagostad. Bland de många hvita utställningshusen syntes ock ett kapell, där evangelium predikades från morgon till afton för de skaror, som kommo för att höra. Litet längre bort syntes det stora kristna universitetet, där 450 unge män fingo sin utbildning. Jag såg på ett annat ställe snedt emot en högskola för utbildande af unga kinesiska kvinnor till lärarinnor bland sitt folk. Och som ett stänk här och där såg jag missionsstationer sticka fram mellan kineshusen. Men det som grep mig mest, var att i det torn, där jag då stod, hade den skotske missionären Duncan under otroliga försakelser såsom den förste pionieren haft sin bostad, då alla värdshus stängt sina dörrar för honom. I detta torn hade han haft sitt hviloläger om nätterna i likhet med gatstrykare och tiggare. Däruppe hade han i de mörka torngångarna kämpat i bön för denna stad, och där hade han, då alla hans tillgångar tagit slut, fått se, huru Gud var mäktig att äfven midt i hednaland draga försorg om sin tjänare genom att beveka en infödd att bispringa honom. Det var den 18 sept. 1867, som George Duncan tog in i det stora tornet i Nanking. Tänk, om han då kunnat se den syn, som jag 43 år senare såg från detta minnesrika torn! Vänner, när vi stå inför böljande skördefält, låt oss då aldrig glömma banbrytningens hårda och ringa begynnelsedag!

Forts

---

en underpant på en förstlingsfrukt af de stora skaror, som genom evangelium skulle vinnas för Guds rike. Framför dem lågo Samariens hvitnande fält, men större och oförgängligare skördar trädde i denna stund fram för Jesu inre syn.

Det var icke blott vid detta tillfälle, som skördesyner trädde fram för Herren Jesus. När hednavärldens längtan i grekernas fråga kom honom nära, talar han också om en skörd men en skörd, som stod i olösligt samband med såendets dödS- och trosväg. I den stunden sade han: »Om hvetekornet icke faller i jorden och dör, så förblifver det allena, men om det dör, så bär det mycken frukt.» Därmed gaf Jesus tillkänna, att missionens väg skulle blifva en passionsväg, en lidandets väg, och att hednavärldens förlossning i världsförsonarens offerdöd skulle köpas oändligt dyrt.

Redan i den messianska profetian genom Jesaja hade det ju också tydligt sagts: »Därför att han utgaf sitt lif åt döden, skall han se en talrik säd, och genom honom skall Herrens behag visserligen hafva framgång.» Såsom den förste, den främste, såsom en lidandeshöfding, skulle Jesus i sin död och uppståndelse bana den väg, där kommande tiders lärjungar skulle få vandra. Och i Mästarens sinne skulle äfven de få gå fram på såendets dödS- och trosväg. Så skulle skörden komma, en oändligt stor skörd.

När vi tänka på de trettio år, som gått, huru mycket hafva vi icke att tacka för! Men skola vi på ett rätt sätt kunna tacka Gud för de skördar, som bärgats in och just nu bärgas in ute på fältet i Kina, behöfva vi i någon mån stanna inför den ringa begynnelsens dag. Skörden måste ses emot såningsdagens möda och besvär.

Vi skulle för öfverskådlighetens skull kunna tänka oss missionsarbetet i Kina i tre stora perioder: En *banbrytningsperiod*, som sträcker sig från år 1807, då den förste protestantiske missionären, Morrison, landsteg, och till år 1900, då församlingen därute fick sitt blodsdop. Sedan kom en *såningsperiod*, som sträckte sig öfver tio år, till dess att revolutionen bröt ut. Och de senaste åren efter omhvälfningen, 1911—1912, skulle vi kunna kalla för en *skördetid*, en tid af underbara skördar i Guds rike.

Det är ju gifvet, att äfven under banbrytningens period har det varit skördedagar, liksom det nu under skördearbetet därute alltjämt brytes nya fält för Guds rike. Sådd och skörd växla i detta underbara arbete, som icke begränsas af tider och årstider, utan hör evigheten till och därför följer evighetens lagar.

Det är svårt att nu föreställa sig, hvad det innebar att börja arbetet i det tillstängda landet därute i öster. Morrison vägrades tillstånd att resa ditut med det missionsfiendtliga ostindiska kompaniets fartyg och måste resa via Amerika. Framkommen till Kina måste han under flera år hålla sig dold och i all hemlighet med tillhjälp af en infödd lära sig det svåra kinesiska språket. Det var

— Den villighet, som visar sig hos befolkningen i Sinan att köpa kristliga böcker och lyssna till evangelium (sid. 187).

Att lämplig gård till gosskola kunnat hyras i Juicheng (sid. 190).

Att alla missionens behof midt under krigets, nödens och dyrtidens hemsökelser hittills blifvit fyllda (sid. 190).

Den kärleksfulla och kraftiga medverkan, som erhålles genom S. M. K:s California Kommitté (sid. 181—182).

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN:

De 9 nyinvigda diakonerna i Honanfu och deras viktiga arbete. — De 9 män och 6 kvinnor, som vid stormötet införlifvades med församlingen. — De 166 församlingsmedlemmarna i Honanfu (sid. 189).

De 65 skolgossarna i Sinan. — De 5,000 evangeliidelar, som erhållits till försäljning i Sinan (sid. 187).

BÖNEÄMNEN:

De infödda kristna i Pucheng, särskildt medarbetarna, att de må bevaras i tron och icke ryckas med af sådana, som söka åstadkomma parti och söndring. Om nåd och vislighet för de syskon, som arbeta i denna stad, att rätt möta de svårigheter, som uppstått genom den nya församlingens bildande. — En rymligare samlingslokal (sid. 185—186).

Den sjuke evangelisten i Sinan. — Att Herren må hugsvala evangelisten Peh och hans hustru, som förlorat sin ende son (sid. 187).

Varaktig frukt af Ting-Li-meis möten på S. M. K:s fält (sid. 188).

En lämplig lärare för gosskolan i Juicheng (sid. 190).

Den af fru Sandberg omtalade unge mannen, att det i honom påbegynta verket må blifva fullbordadt (sid. 190).

Att Herren må främja den på missionsfältet uppgjorda planen för utbredande af hans rike i Kina (sid. 190).

Att Herren må få tala till många unga i vårt land genom den vädjan, som göres i missionär Bergqvists bref (sid. 183—184).

SVENSKA MISSIONENS I KINA CALIFORNIA KOMMITTÉ.

SEDAN »REDOGÖRELSEN FÖR missionens 30:e verksamhetsår», som inflöt i nästföregående nummer af tidningen, redan blifvit tryckt, har en skrifvelse ingått från missionens California Kommitté med redogörelse för dess verksamhet under 1916, åtföljd af en redovisning för kommitténs inkomster och utgifter sagda år, hvilken redogörelse och redovisning vi här återgifva.

»*Svenska Missionens i Kina California Kommitté* har under det förflutna året rönt välsignelse ifrån Herren. Såsom synes af redovisningen, har vår mission fått flera vänner och hafva bidragen mer än fördubblats, så att alla ökade utgifter kunnat betalas och det nya året fått börja med en god kassabehållning.

Under 1916 hafva missionär och fru Svenson, som kommittén underhåller i Kina, återvändt till hemlandet efter en trogen tjänstetid af för den förre nära sju och för den senare nära elfva år. Broder Svenson genomgår för närvarande en tvåårig kurs i D:r Torreys bibelinstitut i Los Angeles, skall därefter med sin familj besöka Sverige och sedan återvända till Kina. Efter sin hemkomst till Amerika gjorde Svenson en missionsresa och besökte därunder många svenska församlingar inom Califor-

FRÅN EXPEDITIONEN.

TILL DE KÄRA OMBUD, SOM kommo till årsmötet, ville vi säga ett innerligt tack. Det var en stor uppmuntran för oss, och vi prisa Gud för att han gaf oss denna glädje. Äfven ville vi tacka alla dem, som på ett eller annat sätt beredde väg för de vänner, som fingo resa. Jag önskar ni kunde vara med, då inbjudan till årsmötet sändes ut. För hvarje kuvert, som lägges igen, tänker man: »Månne den och den kommer med i år?» Så bedja vi Gud, att han skall leda allt, på det att våra vänner och vi må få gå in i beredda gärningar. När sedan svaren börja komma, är det af stort intresse att få veta, huru det låter. Få vi då anteckna: »— — — kommer till årsmötet» — ja, då är glädjen stor. Vår bön är, att Gud rikligen må välsigna alla våra ombud och vänner, och vi tacka honom för högtidsdagarna, han gaf.

*

En mycket dyrbar gåfva har missionen i dagarna fått taga emot från en hemgången vän, fröken *Anna Andersson* i Hålland (Jämtland). Hon har i många år älskat vår mission, och flera af våra missionärer ha på hennes pensionat fått hvila ut och hämta nya krafter. Nu har hon fått gå hem efter att en längre tid ha genomgått oerhörda lidanden. Men under hela tiden har hon haft stor frid och trosfrimodighet samt ett underbart tålamod, som gjort ett djupt intryck på alla som kommo i hennes närhet. Gud vare tack, att hennes lidande nu är slut!

»Den som öfvervinner, honom skall jag gifva att sitta med mig på min tron» — — — Uppb. 3: 21.

*

Flera gånger ha vi i S. L. omnämnt skolbarns älskliga gåfvor till missionen. Nu är det en glädje få tala om, att häromdagen kom åter en sådan gåfva, åtföljd af dessa ord från läraren: *»Mina skolbarn bedja för missionen.»* Vi, som läste detta bref, blefvo riktigt gripna. Förbönen är en stor insats i missionsarbetet och kanske inte minst, om den kommer från barnaläppar och barnahjärtan.

*

Vid vårt årsmöte talades något om de »torra siffrorna», och böner uppstego till Gud, att de måtte få tala till allas hjärtan. Jag kom då så lifligt ihåg, hur en vän, som uttryckte sin glädje öfver S. L. i dess nya dräkt, skrifvit: »Det är skada, att inte redovisningen också är inhäftad; jag tycker den är lika god som mången predikan.» Till den vännens hjärta hade siffrorna fått tala, och de göra det nog till allas våra hjärtan, om vi riktigt få nåd att se Guds kärlek i gåfvorna, se, huru Gud talat till gifvarna, och huru medlen så fått komma med in i Guds stora och härliga verk på jorden för att med hans välsignelse bära frukt för evigheten.

L. B.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN:

DEN RIKA FRUKTEN AF PAStor Ting-Li-meis möten i Honan-fu. — Stormötet i Honan-fu. — Den villighet att inträda i bönens och förbönens ämbete, som tyckes förefinnas hos de troende i Honan-fu (sid. 188—189).

De jämförelsevis lugna förhållanden, som inträdt i trakten af Sinan.

gar hade somliga gräft sig in och sålunda förskaffat sig bostäder. Under fortsättningen af vägen sågo vi, hur bergsluttningarna förvandlats — tydligen genom generationers svett och möda — till bördiga åkerfält, där höstsäden stod grön och löftesrik. Det var underbart att se tjugotals terrasser öfver hvarandra från dalens botten ända upp till bergets topp. Och dessa kolossala klyftor och bråddjup, som omväxlade med de ofvannämnda scenerierna, hvilka väldiga naturkatastrofer måste det ej ha varit, som framkallat dem!

I Honanfu mötte oss vid stationen fru Ringberg och frk. Janzon. Broder Rikard Anderson var ute på missionsresa. Vi stannade hos våra vänner Andersons i nära tre dagar och hade det hos dem mycket skönt. Dagen efter sedan vi anländt, kom br. Anderson hem från en utstation, belägen 35 km. från Honanfu. Jag förstod nu, att hans tätt befolkade fält var ganska vidsträckt. Själfva staden Honanfu är en blomstrande stad med 80,000 invånare och stadd i mycket hastig tillväxt. Utanför stadsmuren har Augustanasynoden en missionsstation med sjukhus, där tre manliga missionärer — af dem en läkaremissionär — arbeta.

En af dagarna tog br. Anderson oss med ut till kasernerna utanför staden. På vägen dit delade vi ut några hundra traktater åt soldater, som vi mötte. Det var i sanning uppmuntrande att se, med hvilken tacksamhet de mottogo dessa skrifter. Somliga kommo springande efter oss, andra tvärs öfver gärden och bådo att få. Jag kunde inte säga mer än: »Var så god.» Men i mitt hjärta bad jag Herren välsigna »utsädet» och de ord, som bröderna Anderson och Hogben talade. Det kändes så godt att få vara med och hjälpa till — om ock på det obetydligaste sätt. Det var ändå i *Kina;* det var ändå *Herrens* verk.

Huru mycket folk öfverallt! Och alla dessa »sitta i mörker och dödens skugga!» Huru väl behöfdes ej en missionär blott för att arbeta bland de tiotusentals soldater, som här äro förlagda! Många af dessa präktiga unga män kunde vinnas för Kristus. Våra kära missionärer kunna inte hinna med att vara öfverallt och fylla alla behofven. Fältet är för stort, arbetarna äro för få. Det intrycket trängde sig på mig öfverallt, ifrån den första dagen jag kom till Kina. Hvart man vänder sig, är behofvet af evangelium uppenbart. Man känner det af missionärernas välkomsthälsning, och man ser det på kinesernas strålande ansikten, då de få höra, att en ny missionär kommit. En känsla af tacksamhet mot Gud för nåden att få vara här genomströmmar en, och en önskan bemäktigar sig hjärtat. »O, att jag hade tusen lif att offra, och att min arbetsförmåga kunde tiodubblas!» Och dock, jag har blott sett en liten skymt af nödens yttersida. Vi behöfva flera missionärer, mera medel och först af allt: mera *bön, trosstark bön,* med grepp om Guds stora löften.

Jag tänker på eder, I troende unge män, som känt Herrens maning: »Gå i dag och arbeta i min vingård», men ännu icke gått. Hvarför stån I ännu tvekande? Synes vägen stängd? Herrens löftesnyckel öppnar alla dörrar, hans arm nedbryter hvarje hinder! Till eder, I unga studerande, som hört Herrens kallelse att gå ut till hednavärlden med frälsningsbudskapet, och som börjat eder studiebana i afsikt att lyda rösten och gå, men som genom aftagande gudshängifvenhet, genom påtryckning af föräldrar, släkt och vänner eller kanske vid tanke på behofven därhemma, beslutat ändra eder lefnadsbana och

nien för att göra missionen känd. Genom dessa besök hafva missionens vänner blifvit mycket uppmuntrade, och ha flera vänner vunnits för densamma, så att missionens verksamhet kunnat utvidgas.

Två vänner hafva gifvit medel till underhåll af en infödd evangelist, och missionärerna på fältet hafva skrifvit och uppmanat oss att sända dem ännu en missionär till hjälp. Om Gud gifver oss rätte mannen och medel till hans underhåll, är nog kommittén mer än villig att stå till tjänst i detta afseende. Vi vilja framlägga denna sak i bön till Gud, att hans vilja må ske. Må Gud i fortsättningen lägga sin välsignelse till detta verk!»

Ole Alen

California Kommitténs ledamöter äro: Alex Danielson, ordförande; John Peterson, vice ordförande; A. T. Lindgren, kassör; Ole Alen, sekreterare; Chas. Anderson; K. G. Lindqvist och L. J. Olson.

KASSARAPPORT FÖR 1916

INKOMSTER:

	Dollars.
Behållning från 1915	135: 54
Gåfvor:	
G. Bordson	115: -
C. J. Anderson	50: —
Nels Erickson	10: -
A. G. Dahlberg	25: —
Alex Danielson	25: —
Ole Alen	25: —
J. A. Lindström	10: —
Thol Nelson	30: —
J. H. Peterson	20: —
John Svenson	30: —
E. H. Lindqvist	12: —
P. A. Larson	162: 50
A. T. Lindgren	50: —
John Loven	10: —
Nels Christensen	10: —
Transport	720: 04
Transport	720: 04
	Dollars.
K. G. Lindqvist	5: —
L. J. Olson	5: —
A. P. Nylin	15: —
Nels Anderson	5: —
Nels Elfving	5: —
Svenska missionsförs. S. F.	180: —
Kollekt genom Nels Svenson	111: 79
För "Sinims Land"	4: 25
John Loven till infödd evangel.	37: 50
S. F. Dahlin „ „ „	37: 50
Dollars	1,126: 08

UTGIFTER:

	Dollars.
Till Nils Svenson och fru, underhåll och reseomkostnader	720: —
Hyra för bostad	20: —
För "Sinims Land"	12: 80
Underhåll af infödd evang.	75: —
Sekreterarens lön	25: —
Behållning till 1917	273: 28
Dollars	1,126: 08

FRÅN SVERIGE TILL KINA.

Resebref från *Carl Bergqvist.*

III.

HITTILLS HADE JAG AF DET egentliga Kina sett endast ändlösa fruktbara slätter, tätt beströdda med byar och städer. Landets natur började erbjuda en intressant omväxling, när vi på resans andra dag nalkades Gula floden med dess höga imponerande berg på södra stranden. Under femton minuter arbetade sig tåget fram öfver den breda (verkligt) gula floden, innan vi åter hade »fast mark» under oss. De höga, branta bergen befunnos vara hvarken af granit eller gneiss utan af en gulbrun materia kallad »lössformation». Af denna hade folket byggt sina hus och gjort stängsel omkring sina gårdar. I bergens väg-

deras kvällsvard. En väldig gryta med något slags grötvälling bars in och ställdes midt på golfvet. Skålarna fylldes, och alla intogo sina platser längs borden. Gossarna slöto sina ögon och uppstämde stående bordsbönen med djupt allvar och med sådan kraft, att jag tyckte taket kunde lyftas. Därpå sattes pinnarna i skålen och skålen till munnen, och så fylldes salen af ett egendomligt, nästan obeskrifligt ljud.

Andra dagen kom br. Linder från Honanfu och ökade sällskapet och trefnaden. Vi voro då alla på aftonen bjudna till syskonen Beinhoffs. Innan vi skildes åt, hade vi en mycket skön sång- och bönestund. Broder Beinhoff lät oss höra sin djupa, fylliga basstämma i ett par vackra solosånger.

Forts.

HÄLSNING FRÅN PUCHENG.

DEN GÅNGNA TIDEN HAR FÖR oss här i Pucheng varit full af pröfningar, som drifvit oss att helt kasta oss på och pröfva de stora och dyrbara löften, som äro oss gifna i ordet.

Vi ha äfven på nytt fått se, att ingen af alla dem, som förbida Herren, kommer på skam. Det genomgångna styrker oss därför i det närvarande och ger oss godt mod och hopp midt i brydsamma lägen.

»Detta är segern, som öfvervinner världen, vår tro.» Och »trons bön förmår mycket, där den är i verksamhet», äro ord, som mer än någonsin stå lefvande för min själ. För att om möjligt vinna några vänner att gifva särskild tid och tanke åt förbön för Puchengs distrikt sändes ock denna »hälsning».

Bedjen, vänner, för våra infödda medarbetare, evangelister, bibelkvinnor, skollärare, lärarinnor, kolportörer m. fl.! Särskildt evangelisterna och de, som stå utposterade på bistationer med en tung arbetsbörda, äro ofta hårdt ansatta af mörkrets makter. Att »slå herden, så att fåren varda förskingrade», har varit den taktik, som dessa makter nyligen följt på en af våra stationer.

När jag tänker på huru våra bröder, nyss uttagna ur den hedendom, hvari de växt upp, ofta äro ansatta af både sina gamla vänner och ovänner, af sitt eget kött och af djäfvulen, af uppenbara motståndare och af falska bröder, då synes Guds nåd öfver dem i sanning stor. Till en af mina bröder synes det mig, kan i sanning sägas: »Satan har begärt dig för att sålla dig såsom hvete.» Så angripen, misstänkt och anklagad har han varit. Mer än en gång har jag ock sett hans tårar rinna, då han kommit och omtalat, huru utsatt han varit. Vi ha *strid* emot ondskans andemakter i himlarymderna, och striden skall bli allt hårdare, ju närmare dagen för deras slutliga nederlag nalkas. Låt oss därför ikläda oss vapenrustningen (Efes. 6: 11) och med friskt mod upptaga striden, bönestriden: »under all åkallan och bön, i Anden alltid bedjande och därför vakande med all ihärdighet och bön för alla heliga» (v. 18).

Bedjen också för våra församlingar, särskildt lokalförsamlingen i staden Pucheng. Hit ha kommit inflytelserika namnkristna från annat håll, och genom dem har här efter mönster från Japan startats en afdelning af den s. k. »nationella, självständiga kinesiska församlingen.» Försök ha gjorts annorstädes på vårt fält men ha hittills strandat af brist på kraftiga ledare. Här i Pucheng funnos emellertid män kraftiga nog att föra saken fram.

föredragen att stanna hemma — till edert hjärta, till edert samvete vädjar jag. Pröfven eder inför Herren! Låten hans Ande döma, om I hafven handlat rätt, om I helt följt *hans* ledning eller gått in på af eder själfva eller andra utstakade vägar. Kanske Herren måste svara mången: »Jag har det emot dig, att du har öfvergifvit din första kärlek. »Kära vän, kom då åter till hans varma kärleksfulla hjärta och blif åter varm! Bed utan återvändo, att han gifver dig visshet om huruvida du är, där han vill ha dig. Hvilken trygghet i alla lifvets skiften att veta: »Herren har sändt mig» och att vara viss om hans välsignelse i arbetet! Välmenande troende kunna ofta i oförstånd säga: »Går det inte lika bra att stanna i Sverige? Behofvet är ju så stort här. Vi ha hedningar nog här hemma», o. s. v. Detta är en frestelse till att pruta af på kallelsen, att gå ifrån Guds vägar och in på själfvalda, äfven om afsikten är vännernas bästa och Guds namns ära (Jfr. Mark. 8: 33). Jag har skäl att frukta, att alltför många fallit för dessa frestelser. — Man står undrande inför det förhållandet, att så få gå ut till hedningarna med evangelium, och att missionärerna måste hålla på, tills de i de flesta fall digna under arbetet. Äro den nitälskande kärleken och offerviljan på väg att försvinna bland de troende? Glömmer man måhända alldeles Jesu uppmaning och härliga löfte: »Gifven, och eder skall varda gifvet. Ett godt mått, packadt, skakadt och öfverflödande, skall man gifva i edert sköte, ty med samma mått, hvarmed I mäten, skall det mätas åt eder igen.» (Luk. 6: 38). Och vidare: »Sänd ditt bröd öfver vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka» (Pred. 11: 1). Huru länge skall skördens Herre stå väntande? Svara, kära broder och syster! Fälten ha redan hvitnat till skörd.

Samma intryck af behofvet på fältet, samma vittnesbörd har jag fått på hvarje plats.

Onsdagen den 29:de nov. fick jag skiljas från min gode och trofaste följeslagare, Mr. Hogben, efter tre och en half veckas samvaro. Men nu hade Gud skickat det så väl, att en af våra missionärer, broder Hugo Linder, kom till Honanfu på genomresa till sin station i Pucheng, She., kvällen innan Mr. Hogben skulle lämna mig. Nu var jag trygg för ressällskap för den återstående delen af vägen. Medan br. Linder stannade en dag för att ta' arbetet och stationen i betraktande, reste jag vidare till Mienchih. Det var så kallt på tåget, ty flera fönsterrutor voro utslagna. Men vid Sinanhsien fick jag påhälsning af två af våra missionärer, fröknarna M. Pettersson och M. Hultkrantz, och till min stora öfverraskning dukade de fram åt mig godt varmt kaffe och »svenskt» småbröd. Det besöket var upplifvande och värmande både till kropp och själ och gjorde, att vägen till Mienchih sedan föreföll mig afsevärdt kortare och mycket trefligare.

I Mienchih stannade jag två dagar hos våra syskon Ringbergs, där jag fick röna mycken kärlek och välvilja. Tillsamman med mitt goda värdfolk hade jag tillfälle att hälsa på hos vännerna Beinhoffs, som redan hos br. Ringbergs mött mig med sitt välkommen och sin inbjudan, och fick nu se missionsstationen och den stora högre gosskolan. Det var mycket glädjande att se alla dessa gossar, hurtiga, glada och artiga. Helt ofrivilligt trängde sig den bönesucken fram ur mitt hjärta: »Gud, låt denna plantering växa upp och bära rika frukter för ditt rike i Kina!» Händelsen gjorde, att det var vid tiden för

BREFAFDELNINGEN.

Fröken *Maria Pettersson* skrifver från Sinan den 2 mars:

. . . Det är mycket fattigt nu på våren. Mången, som är i saknad af det dagliga brödet, söker att med våld förskaffa sig det. Det är f. ö. jämförelsevis lugnt häromkring nu, då folket i allmänhet redan är utplundradt. En af våra skolgossar — vi ha f. n. 65 — har varit i röfvares händer i öfver fyra månader. Han har nog icke farit så illa, fast han var mycket rädd först. Sjukligheten är äfven i vår mycket stor. Fall som likna barnförlamning, förekomma icke så sällan, och en del smittsamma febersjukdomar gå äfven. Sinnessjuka har jag sett ofantligt många detta år. Hvad är månne orsaken därtill? Nöd, nöd möter en öfverallt. Har varit ute i några byar, och det var riktigt svårt att se, huru mången, som vill lefva redbart, får sträfva för sitt lifsuppehälle. En 76 årig lärare t. ex., som afvande sig från opium hos oss för några år se'n, höll skola i en sin grannby för att kunna försörja sig själf och sina barnbarn. Denne gamle man har också varit tillfångatagen af röfvare. Men då ingen ville lösa ut honom, fördes han med förbundna ögon och bundna händer till en trafikerad plats och släpptes där. Till och med röfvarna ha stundom någon medkänsla kvar och kunna i vissa fall rent af visa ömhet.

Vår evangelist är ytterst klen. Han måste troligen sluta snart som evangelist, om ej hans hälsa förbättras.

Folket köper gärna böcker och visar stor villighet att höra, men arbetarne äro så få gentemot mängden. Evangelistens hustru och jag sålde 40 evangelier och en del andra småskrifter på en liten stund vid ett marknadstillfälle, och kolportören sålde många flera. I dag ha' vi på nytt fått 5 tusen evangelier att sälja, och vi bedja Gud välsigna och förse med medel till arbetets bedrifvande.

Natten till i söndags dog evangelisten »Pehs'» ende son. Föräldrarna äro naturligen mycket förkrossade. Bedjen Gud styrka dem! *Trofast* är han i allt hvad han gör. Det uppehåller.

*

Honanfu den 5 april 1917.

I Herren älskade vänner!

I mitt sista bref nämnde jag, att vi väntade besök af pastor Ting Li-mei. En kort skildring af hans lif och verksamhet fanns intagen i »Hans stjärna i Östern» för 1916, hvarför han nog är känd af många. Länge hade vi bedt Herren, att han, om så vore hans vilja, måtte sända denne sin tjänare till oss. Nu kom han den 7 mars.

Vi hade dessa möten tillsamman med våra vänner inom Augustanamissionen. Först tänkte vi ha dem i ett af de större, centrala templen i staden. Af dessa voro dock endast två lämpliga. Men intetdera kunde erhållas, emedan i det ena en större militärstyrka flyttade in strax före pastor Tings ankomst och det andra stod under reparation. Både vårt och Augustanamissionens kapell voro för små. Vi togo därför vår tillflykt till vår skolgård. Denna ligger utmed en af de större gatorna med vårt nya gatukapell som front. Några välvilliga affärsmän lånade oss utan ersättning hvit domestik, och så förvandlade vi hela skolgården till ett enda stort tält, rymmande 700 personer.

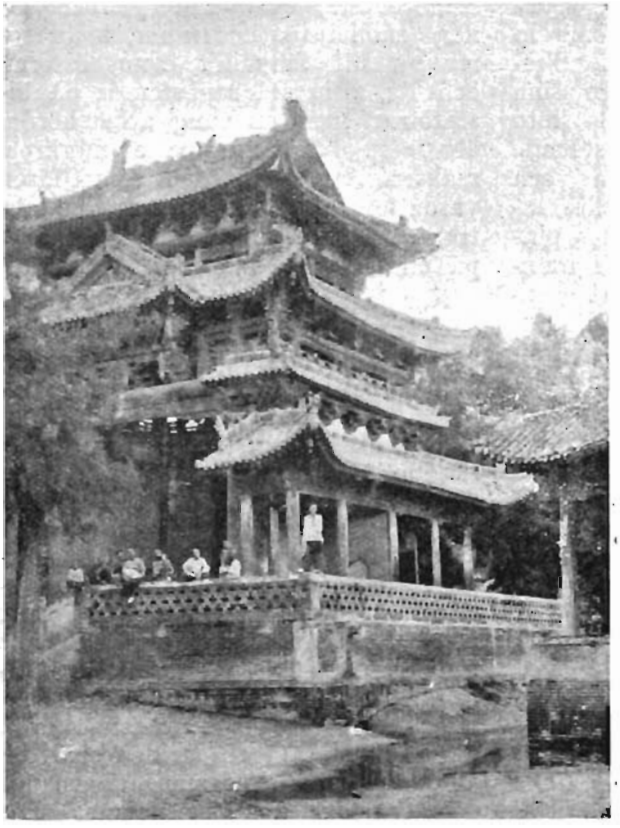

TEMPEL I PUCHENG.

På själfva julaftonen höll den nya församlingen sitt första möte inne på gården till ett af stadens finaste familjetempel. En kraftig agitation hade vunnit flera af stadens nobless såsom passiva medlemmar — somliga voro opierökare, alla oomvända — en mängd folk hade dessutom inkallats genom annonsering. I högtidstalet framhölls, att rörelsen ej stod i opposition till de utländska missionärernas arbete, för hvilket man kände sig tacksam. Men då det särskildt för de bildade var förenadt med mycken smälek att associera sig med utländingar, och dessa bildade därför ständigt blifvit förhindrade att sluta sig till den kristna församlingen, hade man startat denna »inhemska» församling, på det ingen skulle vara förhindrad inträda. Detta fagra tal drog med sig ett mindre antal af våra församlingsmedlemmar, samtliga nydöpta eller unga kristna. Dessa tillika med sju män och gossar, som döptes af en infödd pastor, kallad från Sianfu, skulle att börja med utgöra själfva församlingen. Våra stackars förvillade får se icke, hvilken skada de göra genom församlingens splittring. Vore inte, mänskligt sedt, de som startat denna församling, opånyttfödda och ledda af världsliga motiv, skulle man kunna hoppas något godt af denna rörelse. Men det som är födt af kött, det är kött. Framtiden skall utvisa utgången. Endast genom att vi här äga en större andlighet och större nitälskan för själars frälsning, skola vi kunna behålla hvad vi hafva och vinna själar för Herren. Vi önska innerligt mer få samla ledare och kristna till bibelstudier och möten, men våra lokaler äro otillräckliga. Bedjen för oss vänner, äfven om en rymligare lägenhet!

Vi längta, att Herren också i denna stad skall få använda sin tjänare Ting Li-mei, som skulle vara här 18—20 mars.

Vi vilja säga ett hjärtevarmt tack till de vänner, som ihågkommit oss med julgåfvor. Att få fira julafton med »klappar» från Sverige, var mera, än man från början vågat hoppas. Herren löne hvar och en för den uppmuntran och glädje, som beredts oss, stora och små!

Eder i Herren

Hugo Linder.

besök hade vi vårt s. k. stormöte. Om vi medräkna Sies möten, som höllos i slutet af december, var detta det tredje stora mötet på tre månader. På grund af den mycket klena skörden förra året har det varit trångt för många denna vinter. Med de skaror, som numer samlas till våra stormöten, finna vi det omöjligt att som förr bjuda alla på hirsvälling. Hvar och en får därför lof att under mötesdagarna förse sig med sin egen kost. Detta betyder mycket för många, som ha det knappt t. o. m. i sina hem, då allting blir så mycket dyrare att köpa i staden.

Tagande allt detta med i räkningen fruktade vi, att det sistnämnda mötet skulle bli fåtaligt besökt. Herren kom dock nu såsom ofta vår klentro på skam. Aldrig förr ha vi haft ett så *stort stormöte* som detta. Kapellet var på söndagen alldeles fullpackadt ända upp till talarestolen, och en hel del fingo stå och sitta utanför.

Vid detta möte hade vi ock glädjen att ha vår käre broder August Berg ibland oss. Han kom denna gång mest för att vara med om att afskilja nio män för diakonämbetet. Detta syntes honom dock för litet. Han *gaf ämbete åt hela församlingen*. Det gick så till, att han vid ett möte frågade, huru många af de församlade som hade ämbete i församlingen. Endast en äldste, två diakoner och ett par evangelister reste sig. Sedan talade han varmt och allvarligt om vikten af bön och förbön och slutade med att fråga, huru många som ville inträda i bönens och förbönens ämbete. Nu reste sig hela församlingen.

Någon torde fråga, hvarför vi afskilde så många diakoner på en gång. Själfva arbetet och församlingens tillväxt har skapat behofvet af dessa församlingstjänare. Vi ha nämligen ej mindre än tolf kretsar — Honanfu stad medräknad — där våra kristna samlas till regelbundna gudstjänster. Vi ha känt det som ett oundgängligt behof att få en af församlingen afskild ledare för hvar och en af dessa kretsar, på det att våra få evangelister må kunna vara fria och på rörlig fot. Diakonerna äro ansvariga för arbetet och gudstjänsterna, hvar och en på sin plats, och evangelisterna besöka kretsarna i tur och ordning.

Alla dessa diakoner äro utan lön utom i ett fall, då diakonen på samma gång är evangelist. De äro valda endast för tre år, efter hvilken tid omval sker, om de »tjänat väl». I annat fall ingår någon annan i deras ställe.

För två af kretsarna hade vi redan förut diakoner, och för en, nämligen Mengtsin, sakna vi ännu mannen för detta ämbete.

Sanningen af det gamla julevangeliet i Jes. 9 få vi ofta erfara vid våra stormöten. »Du skall göra folket talrikt, du skall göra dess glädje stor; ty inför dig skall man glädja sig, såsom man gläds under skördetiden.» Vid detta möte fingo vi åter erfara denna glädje, då nio män och sex kvinnor genom dopet införlifvades med församlingen, som nu har 166 medlemmar.

Många af dem, som varit med och delat vår glädje och våra strider, äro redan inne i hvilan. Några — Herren vare lof, ej många, — som en gång ha varit med i den »högtidsfirande skaran», ha orsakat oss sorg och smärta, i det att de på nytt låtit sig snärjas och fångas af världen och synden samt måst uteslutas.

I det yttre ha vi det ovanligt lugnt. En viss oro råder dock i mångas sinnen med anledning af regeringens ställning till striden i Europa. Det är en ständig fråga: »Skall Kina dragas in i kriget?» Ingen kan afgifva svar. Att Herren, som leder folkens öden, äfven har Kinas roder i sin

Pastor Tings predikan var enkel men mycket öfvertygande och framförd i Andens kraft. Han talade mest till de troende. Själfva tyngdpunkten i hans budskap var ett helt öfverlåtande åt Herren till helig tjänst, att hvar och en, som själf blifvit fattad af Kristus, måtte göra allt för att göra honom känd för andra. Nödvändigheten af bön och ett flitigt läsande af Guds ord framhöll han ock med all kraft. Många af våra kristna fattade nya beslut att lefva mer helt för sin Mästare.

En f. d. ämbetsman, som en tid kommit med på våra gudstjänster, och som jag tror verkligen är fattad af Herren, sade efter ett möte: »Jag känner mig alldeles öfverväldigad, och jag tackar Gud, att jag får vara med om något sådant som detta.

PASTOR TING LI-MEI.

Fjorton dagar efter pastor Tings

HEMKOMNA MISSIONÄRER.

Den 13 dennes hemkommo missionär och fru Wester välbehållna från Kina. Under 15 år har br. Wester oafbrutet verkat på fältet. De äro nu båda i behof af en vederkvickande hvila. Bären dem i kärlek och förbön!

FRÅN HEMARBETET.

»Dina tiders trofasthet är en skatt af saligheter.»

ATT I EN TID SOM DEN, VI NU genomlefva, få erfara, hur kärleken till Herrens sak fortlefver och äfven växer i styrka, är i hög grad uppmuntrande. S. M. K:s 30:e årshögtid ligger nu bakom oss. En blick tillbaka på dessa gångna 30 år fyller själen med jublande, stilla tacksamhet mot Gud. »Hans tiders trofasthet är en skatt af saligheter.» Och förvisso äro många af dessa årens upplefvelser upptecknade med outplånlig skrift i evighetens minnesbok. *Gud* har haft sina vägar med S. M. K., och han har aldrig svikit i trofasthet.

*

Åtskilliga meddelanden från hemarbetet ha fått stå öfver tills nu för att lämna rum för årsredogörelsen och referat från årsmötet.

Under april månad besökte kand. Österberg en del platser i Västergötland och Småland och är f. n. ute på en resa i Bohuslän. Missionär Landin har varit i Skåne och Småland, där han i städerna särskildt verkat i K. F. U. M. och lärarekretsar.

Den 22 april hade »Kinesernas vänner» i Jönköping sin sedvanliga vårofferfest för S. M. K. Nära nog allt sedan missionens begynnelse har denna förening i stor trohet stått vid trossen bakom S. M. K:s arbete i Kina. Det var i sanning uppmuntrande att i år se så många samlade i det stora missionshuset. Att den offergåfva, som frambars i år, blef större än något föregående år, var ju också egnadt att föröka vår tacksamhet och glädje.

Från Jönköping reste jag ut till Skärstad, där vi sedan gammalt ha trofasta vänner. Här hade Herren en den mest dyrbara öfverraskning i beredskap för oss. Gud talade så mäktigt, att det blef ett allvarligt frågande efter frälsning bland folket. En rätt stor skara, särskildt unga män, kom som en mogen efterskörd, stilla och frivilligt men under djup syndasmärta till Herren Jesus Ingen syntes ha väntat detta, men Guds tid var inne, och frukten var mogen.

Sedan gick färden till Dalarna, till bibelkursen i Ofvanmyra. Äfven från andra socknar hade deltagare infunnit sig. Två af de kvinnliga deltagarna hade förutom ett stycke på järnväg färdats 4 1/2 svensk mil, dels efter häst, dels till fots. Det var en oförgätlig vecka däruppe i gamla Dalom. Hvilken underbar guldgrufva är ej Skriften! Hvilken säker ledstjärna bland tidens blindskär! En varm missionskärlek växer ock fram, när gudsordet så betraktas, att det får gripa våra hjärtan. Vi sågo nya prof därpå i Ofvanmyra. Herrens kallelse till tjänst för Kina besvarades af villiga och beredda hjärtan. Under vägen hem besöktes Falun, Borlänge, Säter och Hedemora. Efter årsmötet har jag gjort ett par kortare resor till Östergötland och Värmland.

*

Glädjande meddelanden om den inom L. M. F. pågående insamlingen för seminariet i Yuncheng inkomma, nu senast från Huskvarna. Vårt värderade ombud, soldathemsföreståndaren Viktor Johansson, som kallats att med-

hand, därom äro vi öfvertygade, vi som känna hans namn.

Eder i Herren
Rikard Anderson.

AXPLOCK FRÅN FÄLTET.

MISSIONÄR *O. CARLÉN* SKRIFver från Juicheng:

Vi ha ännu fullt hus hvarje söndag *i vårt lilla genomtrefliga kapell.* Ja, vi vänta, att Herren skall tända eld ibland oss.

Nu är *gård hyrd till gosskola.* Gud gaf oss efter lång väntan gården intill kapellgården. Så öppnade jag en dörr i väggen emellan gårdarna, så att det ej är långt till kapellet. Enligt hyrorna här i Juicheng har jag fått gården rätt billigt, för 33 täl om året. Hoppas nu få den i ordning i sommar, så att vi kunna öppna skola i höst. Det blir nog svårast att få lärare. Men Herren skall förvisso hjälpa äfven i fråga om detta.

Nu i veckan skola flertalet af männen här på stationen få gå till Ting Li-meis möten i Yuncheng. Vi vänta, att de skola komma hem förnyade i sin ande.

Fru *Sekine Sandberg* skrifver från *Yuncheng:*

I går var jag ute i byarna. Vi reste först och hälsade på en blind kvinna. Medan vi sutto hos henne, kom så mycket kvinnor och barn, ja, män med, att det stora rummet var alldeles fullt. De lyssnade så uppmärksamt, när jag talade till dem om Jesus och öfver det bibelordet: »Om vi bekänna våra synder, är han trofast och rättfärdig, så att han förlåter oss synderna och renar oss från all orättfärdighet.» O, hur de hörde på! Vi höllo väl på en timme. Där satt en ung man, som såg ut som en student. Han var så ifrig att lära. Till slut sade han: »Jag skall skrifva upp det som ni har lärt oss nu, så att om någon skulle glömma det, få de komma till mig, och jag skall hjälpa dem.» När vi reste, sade han: »Jag skall köra in till staden för att gå i kapellet om söndag. Jag har aldrig varit där förr. Inte visste jag, att man hos er fick höra så mycket godt.» — När vi satte oss upp i kärran för att fortsätta resan, kom hela skaran ned till Storgatan. Alla voro *så* vänliga.

Missionär *Malte Ringberg* skrifver:

Under den sista konferensen i Yuncheng stannade vi missionärer flera gånger inför Guds godhet, som låtit oss få alla behof fyllda under krigets, nödens och dyrtidens hemsökelser i Västerlandet. Vi erinrade oss med tack till Gud de vänner, som uthålligt arbeta där hemma för vårt bästa.

ETT STORT MÅL.

ANGÅENDE EVANGELISATIONSveckan meddelar missionär Malte Ringberg följande, som är af stort intresse:

Vår önskan har varit, att hvarje kristen skulle gå ut efter *en bestämd plan* och söka göra evangelium kändt, så att *alla* platser på 15 li's afstånd (18 li = 10 km.) från hvarje kristens hem om möjligt skulle få del af evangelium. Nästa år utsträckes gränsen till platser liggande 20 à 25 li från centrum. Efter 5 år borde de allra flesta platser vara besökta. Om också ej det målet nås, är detta emellertid ett godt sätt att organisera de troendes självverksamhet, och vi bedja, att Herren måtte bekänna sig till detta arbete och låta det bära riklig frukt.

N:R 13—14. ÅRG. 22. 1 JULI 1917. PREN.-PRIS 1: 50

UTGIFVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

SÅENDE OCH SKÖRD.*

II.

DET ÄR EN OSKATTBAR glädje för oss här i Sverige, att vi i dag kunna i all ödmjukhet tacka Gud, för att äfven vi fått vara med i banbrytningsarbetet i Kina om än icke om det allra första. Det har dock funnits svenskar, som varit med om detta. Hamberg gick ut 1841 och dog efter åtta års arbete i Honkong. Sedan gingo Fast och Elgquist ut 1851. Fast fick dö för sin Mästare därute. Elgquist vände åter hem. Efter dessa nedslående erfarenheter sjönk missionstanken på Kina i glömska bland vårt folk. Men år 1887 — för 30 år sedan — kom Guds kallelse till den man, som skulle bli en banbrytare för svensk mission i Kina. Det är anmärkningsvärdt, att för trettio år sedan var den allmänna uppfattningen rörande missionsarbetet i Kina i vårt land den mest hopplösa. Man tänkte sig, att det fanns ytterst ringa utsikt att i det landet vinna något för Jesus Kristus. Detta var nog ock då den allmänna uppfattningen i hela missionsvärlden. Det är betecknande för den då gängse uppfattningen, att en missionsdirektor sade till Erik Folke, då denne talade om att gå ut till Kina: »För Indien kan jag tro och för Afrika men icke för Kina.»

Guds kallelse var emellertid tydlig och klar. Han ledde sin tjänare på underbara vägar till det stora område i provinserna Shansi, Shensi och

* Missionsföredrag af missionär *Nathanael Högman* vid S. M. K:s årsmöte Kristi himmelsfärdsdag i Betesdakyrkan.

verka vid nyssnämnda tillfälle, skrifver, att Guds Ande var mäktigt nära, och att mycket folk hade samlats. Fröken H. Dahlberg, missionär i S. A. M., höll därvid missionsföredrag. Insamlingen gick till 108 kr.

N. H—n.

UTTALANDEN OM JULSÄNDNINGARNA FRÅN SVERIGE.

ÅTER OCH ÅTER HAFVA DE bref, som anländt. från fältet under våren, innehållit uttalanden af glädje och tacksamhet öfver de julgåfvor, som missionsvänner i olika delar af landet hade sändt ut med förra årets jullådor.

Vi tillåta oss härmed utdrag ur ett af dessa bref, skrifvet af fru *Gerda Carlén* i Juicheng:

Julklappslådan, o hvad den gömmer mycket! Den är helgad genom mångas böner. Nyfiken är man ju att få se dess innehåll, men vördnaden håller tillbaka nyfikenheten. Därföre öppna vi den ej, förrän vi veta, att vi kunna vara ostörda, och det är ej förrän efter kinesiska aftonbönemötet på julaftonen, då alla sagt »p'ing-an» (frid) och gått till hvila. Då bäres lådan in i matrummet, öppnas, och paket efter paket upptages. Hjärtat klappar af både öfverraskning och tacksamhet. Vi känna alltid, att orden ej kunna uttrycka, hvad hjärtat känner. Det är julfrid och julhelgd. Mångas förböner och välsignelser kringsväfva oss såsom en skara änglar, och då alla paket äro upptagna, böja vi våra knän och prisa Herren för hans stora, varma kärlek till oss människobarn. Det är så uppmuntrande för tron att se, hur Herren manar vännerna att gifva just hvad vi behöfva. Många saker kommo, just som om de varit beställda, och ändå var det ingen annan än Herren, som visste om att vi behöfde dem. Bl. a. hade vi länge närt en önskan att kunna köpa en nattvardsservis för församlingen. Nu i år fingo vi en mycket vacker sådan i julgåfva. Är det inte sant: »Min Gud skall fylla alla edra behof i härlighet i Kristus Jesus»? Ja, Herren gifver långt utöfver, hvad vi kunna begära eller tänka. Jag känner att vi äro rika, som äga en sådan Fader. Tacksamhetens bägare borde alltid flöda öfver.

TILL RED. INSÄNDA SKRIFTER.

Svenska Kyrkans Missionsarbetare, 1876—1916, Porträttalbum utg. af Svenska Kyrkans Missionsstyrelse. Pris 1: 50, inb. i klotband 2: 50.

Skolen og Ydre Mission. Et foredrag af Ferd. Munck, provst og sognepræst, Ordrup, Danmark. Pris 25 öre. Rekommenderas särskildt till skolmän.

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Sående och skörd, I. — Från Expeditionen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Svenska Missionens i Kina California Kommitté. — Från Sverige till Kina, III. — Hälsning från Pucheng. — Brefafdelningen. — Axplock från fältet. — Ett stort mål. — Hemkomna missionärer. — Från hemarbetet. — Uttalanden om julsändningarna från Sverige. — Till redaktionen insända skrifter.

STOCKHOLM 1917. NORDISKA BOKTRYCKERIET.

nära och fröjdade våra hjärtan. Så har nu Herren grundat sin kyrka här, och jag är viss om att vi framdeles skola blifva förda i triumf i Kristus Jesus.» — Det måtte hafva varit en underbar stund på detta stora fält, när denna förstling döptes. — Så inbärgades redan under den tidiga banbrytningsperioden förstlingsfrukter, och när det stora profvet kom år 1900, hade vi en liten på Herren troende skara spridd öfver hela fältet. Vi veta, huru Herren lät den kristna församlingen i Kina bestå detta prof.

När så den stora såningsperioden inbröt, när vi hade de allra rikaste tillfällen att så ut evangelium, då hade många förut stängda dörrar nedbrutits, då förstod man också, att det fanns en längtan bland folket, ett famlande efter något, som de kände att de saknade.

En man, som bodde 50 svenska mil norr om vår nordligaste station, nära den mongoliska gränsen, hade på något sätt kommit öfver ett Nytt testamente och med stigande förundran läst om den underbare Mästaren, som gick omkring, gjorde väl och hjälpte alla. Så grep honom en obetvinglig längtan att bättre få lära känna denne Mästare. Han packade sin rensel och begaf sig på vandring söderut, till vår missionsstation. Den mannen föll som en mogen frukt i Frälsarens armar. När han vände tillbaka, packade vi hans rensel full med skrifter och bibeldelar. Han gick tillbaka den långa vägen men kom följande sommar åter. »Nu», sade han, »finns det trettio män i min stad, som tro på Kristus, och dessa hafva sändt mig hit för att be er sända oss en missionär. Komma ni, skola vi själfva iordningställa en bönsal.» Det kändes bittert att nödgas säga honom, att vi icke hade någon att skicka dit upp. Mannen kom en tredje gång och hade nu sin äldste son med sig. »Om», sade han, »ingen af er missionärer kommer, skall jag sätta denne min son i eder skola, så att han får lära känna evangelium och så komma upp och undervisa oss.»

Ja, det finnes mer än ett exempel på huru en enda evangeliidel, som föll i händerna på någon längtande, sökande själ, bar frukt till frälsning. Detta var såendets tid, men den tid, som nu har kommit, kunna vi med fog kalla en **skördetid.** De sista bref, som nått oss, bekräfta detta. De säga oss, att en skördetid har brutit in såsom aldrig förr ute i Kina. Missionär Rikard Anderson skrifver från den evangelisationsvecka, som har varit, att denna kampanj, då de infödda kristna gingo ut för att själfva tala med sina landsmän i hus och byar, har icke så mycket varit en såendets som en skördens tid, och han omtalar, hurusom många, många under den veckan hade kommit till tron på Kristus, och hur de fått samla in dessa i bibelklasser och till undervisning i Guds ord. »Om det någonsin kunnat sägas i Kina», skrifver br. Anderson, »att fälten hvitna till skörd, så är det nu. Men inför de stora möjligheterna känner man smärtsamt sin begränsning.» Missionär Ringberg skrifver

Honan, där det kinesiska folkets vagga har stått, ett område lika stort som hela Göta land med omkring 6 millioner inbyggare. Och på detta fält hafva våra föregångare i missionsarbetet, missionär Folke och de bröder och systrar, som följde honom i spåren, fått gå fram såsom banbrytare. Det är en oändlig glädje, att på hela detta område, där aldrig någon före oss nämnt Jesu namn, hafva vi fått bryta mark och rödja väg för Jesus Kristus. Det är tillbörligt att i dag erinra om att vårt arbete därute varit ett i allo *banbrytande* arbete, och att vi icke sått på en annans grund.

I en af missionens tidigare publikationer återfinner man något som visar, hvad det innebar att gå ut på den tiden. Den första s. k. stationen beskrifves på följande sätt: »Fem små stugor, inhägnade af en lång jordmur, utgjorde själfva stationen. Taken voro af halm och väggarna af hårdt tillpackad lerjord. Golfvet utgjordes af tegelsten, och i fönstren användes papper i stället för glas. En af stugorna eller jordkojorna utgjorde kapell, en annan innehöll rum för lärare och evangelist, under det missionärerna själfva bebodde de öfriga. Att uppföra dessa fem 'hus' kostade inalles 450 kronor. Väggarna hafva varit fria från fukt, taken ha skyddat mot väta, och hafva dessa hus under flera år bebotts af olika missionärer.»

Folkets misstänksamhet under denna tid var ock stor. Den man, som öppnade stadsportarna i Yuncheng för missionär Folke, straffades för detta sitt tilltag med två hundra spöslag, och våra första missionärer voro ständigt omgifna af detektiver, som försökte göra alla deras åtgöranden misstänkta. Äfven vi, som kommo ut efter boxareupproret, hafva svårt att sätta oss in i, hvad det innebar att gå fram under banbrytareperioden. Må vi icke glömma detta i dag, när vi stå inför fält, som hvitna till skörd, att andra hafva arbetat, och att vi hafva fått gå in i deras arbete!

Redan under denna banbrytningsperiod gafs det emellertid många underbara bevis på huru evangelium vann segrar i människohjärtan, och huru en förstlingsfrukt för Guds rike bärgades in. År 1889 döptes de tre första infödda kristna i Yuncheng. Det står också om denna händelse i den nämnda boken. Missionär Folke skrifver härom den 18 febr. 1889: »Vår gudomlige Mästare har i denna dag lagt de första stenarna till ett heligt tempel i Yuncheng. Tre män blefvo nämligen genom dopet införda i Guds församlings gemenskap. De äro de första på fältet och inseglet på det ordet: 'Edert arbete är icke fåfängt i Herren.' Före dopets förrättande hade vi en flera dagars förberedelsetid under fasta och bön samt under ordets betraktande. Herren välsignade rikligen deras själar och oss med dem. Omedelbart efter dophandlingen samlades vi att under bön och händers påläggning nedkalla öfver de nydöpta den Helige Andes fullhet. På aftonen begingo vi Herrens nattvard. Herrens Ande var

stället sluta med att med några ord peka framåt mot en ännu större skördedag, än den vi nu stannat inför.

Det var en oändlig nåd, att vi fingo börja arbetet i Kina för 30 år sedan, att Sverige fick gå med ut i världserövringen för Jesus Kristus. Men det synes mig vara en icke mindre nåd, att vi just i denna tidens aftonskymning få vara med bland dem, som höja korsets fana högt. Är det för mycket att säga, att tidsutvecklingen bär vittne om att vi hafva nått långt fram emot denna tidsålders aftonskymning? Hafva vi icke månne nått fram till det sista skedet i denna evangeliets tidsålder? Är det icke månne i vår tid, som de sista stenarna i den nytestamentliga andliga tempelbyggnaden skola muras in? Månne icke vi mer än andra, som gått före oss, hafva utsikt att få vara med, då basunen skall ljuda och skördens Herre skall komma åter, när det stora jubelåret skall bryta in? Under denna afslutningsperiod, i tidsålderns afton, är det oss som en nåd förunnadt att höja korsets fana därute och icke blott oss utan hela det missionerande folket i Sverige. Gud har i sin oändliga nåd hållit oss utom detta förödande världskrig och i stället låtit oss fortsätta våra missionsuppgifter. Och icke nog med detta, han har äfven gifvit oss förökade och nya missionsuppgifter, stora, härliga uppgifter därute. Det finns ingenting som gläder mig såsom detta, och häri ser jag ett bevis, ett tecken från vår Fader, att han har stora kärlekstankar med oss och skulle vilja bruka oss och välsigna oss såsom ett utvaldt folk i världen, om vi böjde oss inför honom och på ett nytt sätt ginge in i hans vilja och hans riksintentioner. O, att vi gjorde det på denna Kristi himmelsfärdsdag, denna dag, som talar till oss om att Mästaren har återvändt till sin Fader, Mästaren med de genomborrade händerna, som i afskedets ögonblick välsignade lärjungarna och bjöd dem: »Gån ut i hela världen och gören alla folk till mina lärjungar!» Denne Mästare, som så uppfor, skall på samma sätt komma igen till frälsning för dem som förbida honom. Och när han kommer, bryter den stora skördedagen in. Hvilket oändligt jubel skall det icke blifva då! De som sått med tårar, skola skörda med jubel. De som gått åstad gråtande och burit sitt utsäde, skola komma med jubel och bära sina kärfvar.

Vi hafva i dag stått inför de yttre konturerna af missionsarbetet. Men det är icke detta, som är det största af allt. Det största af allt är, att Jesus Kristus genom tron anammad, blifvit uppenbarad i kinesernas lif; att vi hafva sett Jesu Kristi kraft uppenbarad därute till frälsning ur de svåraste syndaband och till helbregdagörelse i sjukdom. Det har händt mer än en gång, när vi kommit ut i byarna, att troende kineser kommit oss till mötes och berättat om hur de hafva fått se blinda seende och sjuka stå upp ifrån sin vanmakt. Gud har redan uttagit ett folk för sitt namn på vårt fält, som lefver i trosgemenskap med den upp-

på samma sätt från Mienchih, att under den veckan var det icke mindre än 200 nya forskare som anmälde sig.*

Blicka vi så ut öfver landet i stort, är det en underbar tid, som brutit in i Kina. Dr. Mott sade, när han kom hem från ett af sina sista besök därute, att hvad han sett i Kina under sina två sista besök, öfversteg allt hvad han erfarit under 25 års resor i 40 olika länder. Och en annan kännare af Kina säger, att Kina står f. n. öppet i hela dess utsträckning från norr till söder, från öster till väster. Och många, äfven bland ämbetsmännen och de lärde, äro nu ibland sökarna. Vid Kina Inlandmissionens 50-årsjubileum i London för några år sedan talade en ung kinesisk student, K. L. Chao. Bland alla de framstående män, som där förde Herrens och missionens talan, gjorde ingen ett djupare intryck än Chao. Han sade bl. a.: »Har du någonsin suttit vid en väns sjuksäng, när död och lif kämpat med hvarandra om seger? När lifvet segrar, säga vi, att krisen är öfver. Dessa två fientliga makter kämpa nu om Kinas själ.» Ja, Kina befinner sig i en kris, och det är såsom i den moderna krigföringen. Där vinnes den verkliga segern, endast om man i det afgörande ögonblicket kan sätta in de nödvändiga reserverna.

Det är det högviktiga i dag vid denna missions 30-årshögtid, att vi nu kallas icke blott att gå framåt, såsom vi hittills gjort, utan att nu såsom aldrig förr bärga en mognande skörd, att tillvarataga de stora möjligheter, som ligga framför oss.

Missionens ordförande på fältet, från hvilken jag i går erhöll ett bref, skrifver: »Det är en sorglig sanning, att vi härute f. n. alla äro öfverarbetade, och det är vår ständiga bön, att Gud skall sända oss nya krafter, särskildt unge män, som gå in i arbetet.»

Det är *ett*, som vi sakna i dag, och det är, att vi på denna missionens 30-årsdag icke få viga några nya krafter för arbetet i Herrens vingård i Kina. Vi behöfva böja oss i bön för Gud och bedja honom, att han i denna tid, så full af rika möjligheter ute på vårt fält, men så full af slöhet och förlamning här hemma, då det gäller andligt lif och verklig eröfringskristendom, ville komma öfver oss här i Sverige med en ny våg af väckelse och helig Ande, så att vi få se förstärkningar gå ut på de stora missionsfälten. Det är så många behof, som just nu göra sig gällande i samband med de rika skördar, hvilka bärgas in därute. Kapellen blifva för små öfverallt på våra stationer, och en stor skara infödda medhjälpare kräfves, om icke det intresse, som genom banbrytnings- och sånings-arbetet vunnits, skall förflyktiga. Må Gud hjälpa oss och gifva oss nåd att på ett nytt sätt gå in i de nya uppgifterna!

Då i dag de flesta här närvarande äro missionsvänner, som med intresse följt missionen och tagit del af hvad som rör sig på detta fält, skall jag icke trötta med flera uppgifter utan i

* Enligt ett senare meddelande har antalet ökats till 416.

ståndne och väntar honom åter från himmelen.

När vi före revolutionen måste lämna de våra, följde en skara trogna kineser oss till vägs. Bland dem var den käre diakonen Dji, en man, som Gud underbart välsignat och räddat ur synd och förnedring. Jag hade just under sommaren gått igenom ämnet om Herrens återkomst. Nu kom revolutionen, och detta stora land sattes i ett nu i gungning. Den mannen följde oss ända till Gula flodens strand. Där nere var det en massa flyktingar, förklädda mandariner, affärsmän, fattiga och rika om hvarandra med hästar, kameler och mulåsnor, och alla ville de öfver floden norrut, bort från de röfvande och härjande horderna. Slutligen hade vi lyckats komma ombord på färjan, som skulle föra oss öfver. Men diakonen Dji skulle stanna kvar midt ibland röfvarna, gå tillbaka till sin by i alla faror och svårigheter. Där står han på flodstranden, och när färjan kastar loss, vinkar han, pekar uppåt och säger: »Lärare, res hem i frid och var icke orolig för oss! Vi hafva det saliga hoppet om Jesu Kristi återkomst.» När han sade detta, var det, som om hans koppärriga ansikte hade blifvit förklaradt. Mer än en gång under dessa orosår har minnet af den stunden stått framför mig. Så som han stod där och pekade uppåt och påminde mig om det saliga hoppet, har denne kinesiske broder fört min tanke till den stora skara, som utöfver hela jordens rund nu väntar det saliga hoppet. Det få också vi påminna hvarandra om i dag, och det få vi påminna hvarandra om, när det stormar och vi kanske, då vi kasta en blick ut öfver de vreda vågorna, med bäfvan undra, hur det skall blifva för missionen och missionärerna därute, och hur det skall blifva för oss. Hur det än blir, vi hafva det saliga hoppet om Jesu Kristi återkomst, det saliga hoppet om den stora skörden en dag, när vi få komma och bära våra kärfvar med glädje. Lycklig den, som skickat något före till himmelen, som på den dagen icke kommer tomhändt fram inför härlighetens Herre! Gifve oss Gud på den dagen en rik ingång i sitt rike och att tillsammans få fröjdas, både såningsmän och skördemän, i ett evigt jubel inför hans tron tillsammans med den frälsta skaran ur hednavärldens alla folk, att med dem prisa Lammet, som har köpt oss åt Gud med sitt blod, som likt hvetekornet lät sig myllas ned i jorden, att evig frukt skulle komma! Amen.

FRÅN REDAKTIONEN OCH EXPEDITIONEN.

PÅ GRUND AF DE I OCH med tidningens utgifvande förenade dryga omkostnaderna har S. M. K:s kommitté ansett sig nödgad att i år indraga tidn. för den 15 juli och 15 augusti. En följd häraf blir, att de redovisningar, som skulle ha åtföljt nämnda tidningar, i stället komma att medfölja S. L. för d. 1 aug. och 1 sept.

Fast denna indragning, som vi

våga tro, kan kännas som en missräkning för många af missionens vänner, äro vi på samma gång öfvertygade om att samma vänner just för missionens skull gärna vilja underkasta sig denna lilla försakelse.

Red.

*

»Så förmanar jag nu framför allt, att böner, åkallan, *förböner* och tacksägelser hållas för alla människor.» 1 Tim. 2: 1.

Många gånger få vi här på exp. underrättelse om vänner, som ligga sjuka, och uppmaningen: »Bed för oss», upprepas ofta. Det är ju en obeskrifligt stor förmån att få frambära hvarandra i bön, och med dessa rader ville vi bedja alla de kära vänner, som läsa Sinims Land: *Låt oss i förenad bön lägga fram våra lidande trossyskon inför Gud!* Må vi försöka att gå in i lidandet, så att vi känna, som vore det vårt eget! Kanske bönen om hugsvalelse för dessa kära då blir varmare, och blir det nödvändigt för oss att taga fasta på Guds löften om hjälp just för deras räkning.

Vi behöfva också bedja, att de kära sjuka och deras anhöriga må få nåd att med frimodighet kunna säga: »Ske, o Gud, din vilja!»

Från Norrland ha vi nyss hört om två kära vänner, som en längre tid varit mycket sjuka. Här i Stockholm ha vi också tre vänner, kända inom hela vår mission, som lida mycket. I Västergötland bo två systrar, som i flera år haft det oändligt svårt.

Många fler kunde uppräknas, om utrymmet medgåfve det. Alla dessa ha med stor kärlek deltagit i missionsarbetet, och vi ha känt oss innerligt förenade med dem.

Det är en dyrbar förmån och en stor trygghet att få öfverlämna dem i hans händer, som gifvit det härliga löftet: »Om I bedjen något i mitt namn, skall jag göra det», Joh. 14: 14.

L. B.

TILL S. M. K:S BEDJANDE VÄNNER.

JAG BLEF DJUPT RÖRD ÖFver det deltagande, som visades mig af Kinamissionens vänner, vid min nyss genomgångna operation.

Gud vare prisad, som hörde edra böner och lät mig förnimma sin kärleksfulla hjälp!

Till eder alla, kända och okända, som framburit mig i bön inför Herren, sänder jag ett af hjärtat gående tack.

Ebba Bernadotte.

Malmsjö den 12 juni 1917.

*

TACKSÄGELSEÄMNEN:

Prinsessan Bernadottes tillfrisknande (se ofvan).

Att Herren lyckligt fört våra syskon Westers samt våra vänner, missionär och fru Sphira hem till Sverige (sid. 201, 207).

Att fälten ute i Kina mer och mer synas hvitna till skörd (sid. 201, 205).

TACKSÄGELSE- OCH BÖNEÄMNEN:

S. M. K:s nyantagne missionär (sid. 200).

Evangelii framgång bland kvinnorna i Pucheng. — Den i början af året i denna stad öppnade flickskolan (sid. 204, 205).

De 130, som i Mienchih och Jong-

nings distrikt togo personlig del i missionsarbetet under evangelisationsveckan. — De 416, som efter densamma anhållit om undervisning (sid. 205).

De 16 troende i På-tå. — Evangelisten Djinn (sid. 205).

De 19 män och 9 kvinnor, som vid stormötet i Mienchih kunde upptagas i församlingen. — De 56 nya sökarna och 36 nya dopkandidaterna (sid. 205).

De 55 unga män, som efter Ting Li-meis möten förklarade sig villiga att taga närmare kännedom om Jesu lära. — Särskildt de bland dessa, som tillsamman med missionär Beinhoff samlas till bibelklass, att det påbegynta verket i dem må bli fullbordadt (sid. 206).

BÖNEÄMNEN:

Att de infödda kristna och deras ledare må bevaras under »medgångens» dagar (sid. 201).

Att Herren må bevara de infödda kristna i Kina från att ryckas med af allehanda obibliska läror — särskildt, att församlingen i Yuncheng icke må splittras genom de i staden inflyttade katolikerna (sid. 202).

Att Kina om möjligt må skonas för missväxt och hungersnöd (sid. 202).

Att kapellet i Puchow snart må bli skuldfritt (sid. 202).

Att Kinas folk — särskildt dess kvinnor — må vakna upp öfver det grymma och på allt sätt skadliga i fotbindningen (sid. 203, 204).

Att om möjligt alla, som under evangelisationsveckan blifvit gripna af frälsningens budskap, må få personlig hjälp i andligt afseende och komma ut till fullt ljus. — Flera lämpliga *skörde*män (sid. 205).

Att Herren må välsigna vår syster Judit Hultqvist på S. M. K:s fält (sid. 207) samt gifva henne likom broder Carl Bergqvist nåd och hjälp till det kinesiska språkets inhämtande.

ANTAGEN MISSIONÄR.

ATT MISSIONÄR ERIK FOLKES äldste son, teologie kandidat *Torsten Folke*, blifvit antagen till missionär i Sv. Missionen i Kina, skall säkert glädja alla vänner till vår mission. Torsten Folke har länge burit missionstanken på sitt hjärta, och i syfte att blifva väl rustad för missionsarbetet i Kina har han genom trägna studier förvärfvat sig en teologisk utbildning. Efter att våren 1911 hafva aflagt mogenhetsexamen vid Nya Elementarskolan i Stockholm, studerade han vid det teologiska seminariet i Princeton i 4 år och utexaminerades där som teologie kandidat 1915. De två följande åren har han användt till studier vid universitetet i Uppsala och där aflagt svensk teologie kandidat-examen. Under förra sommaren studerade han vid universitetet i Marburg. Sina ferietider i Amerika använde han till att förvärfva praktisk erfarenhet som predikant i Södra Dakota och i södra Canada.

Hans utresa till Kina anser kommittén ej böra äga rum i år, då han dessförinnan behöfver återhämta hälsa och krafter, som blifvit medtagna genom de långa studieåren, men detta torde gifva honom tillfälle att framdeles få besöka en del missionskretsar i landet och sålunda komma i närmare beröring med missionsvänner, som ej ännu känna honom. Må Guds folks förböner bereda väg för honom i de uppgifter, hvartill Gud kallar honom.

EN HÄLSNING FRÅN KINA.

DET HAR VARIT EN STOR glädje för oss på Dufbo att få hafva *missionär och fru Wester* hos oss några dagar och få del af allt hvad de haft att meddela rörande ställningen på fältet i Kina samt från den rätt äfventyrliga resan genom det jäsande Ryssland. Då br. W. är för trött att nu själf skrifva i tidningen, vilja vi ändock på detta sätt låta missionsvännerna få någon del af hvad vi fått höra.

Vid afresan från fältet d. 27/4 stod allt väl till. Arbetet fortgick utefter hela linjen, och hälsotillståndet var i det stora hela godt bland syskonen därute. En verklig skördetid, en tid af seger och medgång för missionen, har inträdt, och resultaten af evangelisationsveckan äro i hög grad uppmuntrande. Pastor Ting Li-mei's arbete hade till mål fördjupande af de kristnas andliga lif, väckande af kärlek till bönen, studium af bibelordet och praktiskt, målmedvetet evangelisationsarbete bland de icke-kristna.

Den mot missionen sympatiska stämningen tar sig många nya uttryck. Det anses numer rent af som ett tecken på upplysning och god ton att om söndagarna resa till den kristna gudstjänsten. I Yuncheng kan man nu om söndagarna få se utanför missionsstationen flera ekipager, i hvilka ämbetsmännens damer färdats. Vid högtidligare tillfällen, såsom t. ex. kapellinvigningen i Puchow, låter ingen af stadens myndighetspersoner sig sakna. Kunna de ej personligen hörsamma utfärdad inbjudning, låta de sig på annat sätt representeras.

Vid missionär Westers afresa från Puchow visade myndigheterna icke blott utsökt artighet utan äfven kärleksfull omtanke. Så kom borgmästaren personligen till br. W. kvällen före afresan för att än en gång med uppbjudande af all sin öfvertalningsförmåga söka förmå honom att afstå från resan, emedan tiden vore så orolig. Först sedan br. W. erinrat om Guds beskydd, slutade han med sina öfvertalningsförsök och sade: »Ja, ja, det är sant, att för dem som förtrösta på Gud, är det ingen fara ens då stor oro råder.» Vid morgonbönen strax före afresan hade flera af stadens ämbetsmän infunnit sig för att säga farväl. Utanför stadsporten hade ett kompani soldater fått ställa upp sig och göra honnör, och från köpingen Han Yang Chen hade en musikkår på 8 man ankommit, utrustade med bytemplets trummor, cymbaler och standar.

Gifvetvis är det dock den hjärtliga och af verklig tacksamhet vittnande hyllningen från församlingen och skolbarnen, som kvarstår som det skönaste minnet. Själfva afskedsstunden var i hög grad gripande. Ett par stora blomkrukor och ett sidenstandar med alla församlingsmedlemmarnas namn utgjorde det synliga beviset för Puchowförsamlingens kärlek. Äfven församlingarna i Chiehchow, Juicheng och U-hsiang sände minnesgåfvor.

Denna medgångens tid alltsedan revolutionen torde dock äfven hafva sina faror, icke minst för de infödda kristna och deras ledare. Missionens vänner behöfva i sina förböner ihågkomma detta. Den gamle beprövade evangelisten »Johan», som nyligen ljöt en så våldsam död, yttrade vid ett tillfälle under tårar till br. Wester: »Det har visat sig vara svårare för församlingen att bära den medgång, som kom genom revolutionen, än boxaretidens förföljelse.»

En ny anledning till vaksamhet och

förbön är, att icke blott adventismen och med den närbesläktade riktningar kommit till vårt fält, utan äfven den romerska katolicismen. Sista söndagen broder Wester var i Yuncheng, hölls den första katolska gudstjänsten där i staden.

Vid tiden för syskonen W—s afresa från fältet rådde stor torka i Kina. Något regn att tala om hade icke fallit under de sista 9 månaderna. Detta i förening med den stora lifsmedelsexporten har skrufvat upp priserna, så att de äro afsevärdt högre nu, än de voro hungeråret 1900.

Resan hem blef ej utan äfventyr. I Harbin blef br. Wester bestulen på sin plånbok, ehuru den förvarades i en ficka innanför västen. Detta skedde i trängseln i korridoren till tåget. Plötsligt fick W. se sin väst uppknäppt och — plånboken med dess innehåll — järnvägsbiljetter, pass och 200 rubel borta. Genom de extrakostnader detta vållade, åsamkades våra resenärer en förlust på minst 700 kr. Sedan gick resan lyckligt trots 15 tågombyten, den olidliga trängseln på tågen och 10 dagars uppehåll i Petersburg för ordnande med pass.

Det är nära 15 års oafbrutet arbete i Kina, som missionär W. nu kan se tillbaka på. Fru W. har varit ute 6 år. Våra syskon äro gifvetvis i stort behof af den hvila och uppmuntran, som på så helt olika sätt kan erbjudas i Sverige än i Kina, men äro f. ö. friska och krya.

En sak tynger dock vår broders hjärta. På grund af de genom dyrtiden oerhördt stegrade priserna blef kapellbygget afsevärdt dyrare, än de omsorgsfullt uppgjorda beräkningarne gifvit vid handen. Följaktligen hvilar ännu på detta en skuld af nära 3,000 kr. Broder W. har tillfälligt kunnat ordna saken, så att hemresan kunde företagas, viss om att Herren skall fylla äfven detta behof. Säkert vilja många af missionens vänner med oss bedja härom.

N. H—n.

FRÅN SVERIGE TILL KINA.

Resebref från *Carl Bergqvist.*

IV.

FÖLJANDE DAG ANTRÄDDE br. Linder och jag den två och en half dagsresor långa, besvärliga vägen hit till Yuncheng. Liksom fru Bölling på ett oöfverträffligt sätt utrustat mig med matsäck för den långa resan öfver Ryssland och Sibirien, så hade br. Ringberg och hans fru försett mig med säng, sängkläder och päls, så att jag kände mig som en furste, både där jag satt om dagarna, och där jag låg om nätterna — på en säng i stället för på det kalla jordgolfvet! Broder Linder förstod sig på att få kineserna att laga god mat, och nu börjar jag tro, att jag är skapad för kinesisk mat. Kaffe kokade vi själfva. Under den synnerligen intressanta färden mötte vi stora karavaner på öfver hundra kameler, en ständig ström af män med ok på axeln, bärande stora bördor, och hundratals saltkörare, hvar och en med ett par saltsäckar på sina egendomliga, obligatoriskt skrikande skottkärror, och med en oxe, en ko eller en åsna spänd framför kärran i uppförsbackarna. Hvad dessa människor fingo slita hårdt för sitt lifsuppehälle! Vid hvarje by kommo tiggare, barn och äldre fram, kastade sig ned med ansiktet mot marken, lyfte bedjande händerna och mumlade något. Detta upprepades, allt under det vi gingo, och i ett visst tempo, tills de fingo en slant. Det allra härligaste väder gjorde färden angenäm. Då jag därtill kunde

känna mig fullkomligt utan bekymmer och i allt fick röna varm kärlek och broderlighet, blef denna resa för mig blott ett nöje.

Ankomna hit till Yuncheng möttes vi af hjärtligt välkomnande händer och hjärtan. Först mötte oss vår varmhjärtade föreståndare och förde oss in i »förmaket». Där blef jag välkomnad af alla här stationerade missionärer.

Kaffebordet stod dukadt. Alla ville höra från Sverige och vännerna hemma. Så skulle alla hälsningar frambäras. En del kom jag ihåg, en del inte; somliga ha kommit fram så småningom. Jag kunde ju inte få ha några anteckningar med mig öfver Ryssland; annars hade sådana varit till stor hjälp. Fastän vi voro obekanta till ansiktet, kändes det, som om jag kommit till gamla vänner. Jag *kände*, att jag var välkommen.

Så hade jag nu fullbordat min resa, jämt fyra veckor efter sedan jag lämnade de kära vännerna i hemlandet. Jag befann mig nu åter i en krets af varma vänner och nådesyskon, Herrens tjänare och tjänarinnor bland ett folk, som sitter i mörker i religiöst och kulturellt afseende. — Under denna långa färd hade jag rikligen fått erfara, huru »vår Guds hand är till det bästa öfver alla dem som söka honom» (Esra 8: 22). På ett härligt sätt hade Herren uppfyllt alla de löften, som i form af minnesord gifvits mig vid afskedsfesten. Så t. ex. dessa: »Mitt ansikte skall gå med dig. Likasom när boskapen går ned i dalen, så fördes de af Herrens Ande till ro. Ja, så ledde du ditt folk och gjorde dig ett härligt namn.» Därför har jag ock kunnat säga: »Se, Gud är min frälsning, jag är trygg och fruktar icke; ty Herren, Herren är min starkhet och min lofsång, och han blef mig till frälsning.»

FOTBINDNINGEN.

DÄRFÖR ATT EN DEL AF KInas mer upplysta kvinnor hafva löst sina fötter och flera s. k. antifotbindningsföreningar bildats inom landet, tro många af missionens vänner, att fotbindningen hör till det förflutna. Så är tyvärr dock långt ifrån fallet.

En kvinnlig amerikansk missionär, som de sista åren besökt hundratals byar och städer i Kina med det särskilda syftet att studera de sociala förhållandena, skrifver, att hon icke träffat en enda *hednisk* kvinna med obundna fötter och icke heller en enda liten flicka från hedniska hem, sedan denna nämligen kommit till den för fotbindningen bestämda åldern.

Att denna fruktansvärda sed, fotbindningen, äfven pågår på S. M. K:s fält, därpå får man ett nytt bevis genom följande utdrag ur ett bref från fru *Gertrud Wester*. Hon skrifver från *Puchow:*

I e. m. voro bibelkvinnan och jag och hälsade på i en skolgosses hem. Fädernetaflorna stodo på bordet, men de hade ej vid nyåret fått känna lukten af rökelse, och ingen köksgud hade heller satts upp öfver spiseln. På dörrarna sutto dock dörrgudar, som fått ögonen utrifna. Dessa stackars gudar äro nämligen beskyllda för att äta upp maten för familjen, när man väl kommit öfver d. 15 i 1:sta månaden. Hur många seder och bruk kineserna ha och måste hålla för att undgå gudarnas misshag! I dag t. ex. vågar ingen kvinna tvätta kläder (i dessa trakter åtminstone). Den 1—5, 15, 23 och sista dagen i 1:sta mån. och den 31 och 5 i 2:dra få kvinnorna ej arbeta. En viss dag får ej köksknifven röras, en annan dag ej brunnsväfven o. s. v. Nu återstår bara en hvilodag i år, och sedan äro alla dagar lika. Arbete, arbete, sön-

dag som måndag utan hvila, utan sabbatshelgd. Stackars kvinnor och stackars arma små flickor, som stylta omkring eller krypa fram, då de i stället borde få vara fria och glada som svenska flickor och som våra skolflickor!

En liten tös i söndagsskolan kan ej komma nu, ty fötterna ha bundits så hårdt, att hon ej kan gå. En 11—12-års flicka träffade vi för några dagar sedan, som hade ett djupt hål rakt in i hälbenet, därför att fötterna bundits för hårdt på en gång. Stackars liten, hennes föräldrar hade ej mat för dagen och läto hennes blifvande svärföräldrar ta hand om henne, och hos dem fick hon, som så ofta händer, fara illa. Sådant ser man så ofta, men det kännes lika upprörande hvarje gång, isynnerhet som vi stå så maktlösa inför detta grymma mod. Förbud har utfärdats, men ingen bryr sig om det. Många, äfven kvinnor, hålla med oss, då vi predika mot fotbindningen, men endast för att kanske strax efteråt binda sin flickas fötter ännu hårdare. Jag har frågat mig själf så många gånger, om det ej finnes någon utväg att få slut på detta, men ingen synes mig möjlig mer än evangelium, som löser de i mångdubbel bemärkelse fångna.

Härom dagen skulle vi hälsa på hos fängelsedirektörens fru och på samma gång besöka en stackars kvinna i fängelset. Frun var ej hemma, och så hamnade vi istället i en polismans hem, där det finnes ett par präktiga flickor på 19 och 21 år, som, ovanligt nog vid den åldern, ännu ej blifvit bortgifta. De äro för stora att gå ut på gatan och äro därför så glada, när vi komma, och så ifriga att läsa. De skulle gärna vilja komma i skola men få ej. Den äldsta skall gifta sig i år; hoppas hon ej får en allt för elak svärmor.

Erfarenheterna växla. Ibland komma vi hem från husbesöken glada och uppmuntrade, ibland åter känner man sig färdig att gråta åt det myckna elände och all den synd, man får se och höra talas om.

BREFAFDELNINGEN.

Fru *Maria Linder* skrifver från Pucheng den 2 mars:

Allt sedan nyåret ha vi haft mycket besök af kvinnor, särskildt på mötena om söndagen. Det mest glädjande af allt är, att de flesta lyssna så gärna till evangelii budskap. Ofta fråga de, hur de skola bära sig åt för att tillbedja den sanne Guden. Då och då få vi äfven höra, att i den och den familjen har någon medlem börjat bedja till Gud hvarenda dag. Detta ifrån hem, som vi icke alls känna till. Ofta ha kvinnor äfven kommit och sagt, att de hört om oss igenom någon vän eller släkting, och att de nu kommit för att själfva se och höra. Vi blifva påminta om, hvad Paulus säger i 2 Kor. 2: 14: »Men Gud vare tack, som alltid förer oss i triumf i Kristus och uppenbarar lukten af sin kunskap genom oss allestädes!» Det är Gud själf, som förer sitt verk till triumf — i det tysta, stilla. Det ligger och gror, tills det småningom ger sig uttryck på något sätt. *Lukten* af *Guds kunskap* uppenbaras genom Guds barn. Det är blott en *lukt* — icke något som är *synligt* — men för i alla fall med sig litet kunskap om Gud. Och denna *lukt* sprider sig mer och mer. Gud, vare tack därför!

Satan har försökt sitt bästa för att fördärfva, men Gud, som är starkare, är den som till slut vinner segern.

Själar väckas till lif här och där trots allt motstånd.

I febr. öppnade vi *vår nya flickskola*. Gud har gifvit oss en sådan lämplig plats, i det vi fått hyra en granngård. Där kunna vi taga emot ett trettiotal elever. Ännu ha vi blott 10 inskrifna men vänta fem eller flera nästa vecka. Gud har också gifvit oss präktiga lärare, en kvinnlig och en manlig. Den senare ger dock icke hela sin tid åt skolarbetet. Skolan har f. ö. fallit på min lott. Gosskolan måste jag också se till, eftersom Hugo har så mycket att göra. Så måste jag ock undervisa vår lilla Margaret. Jag brukar säga, att jag undervisar henne, då jag skall *hvila*.

Vår kära Estrid har varit sjuk men blir bättre för hvarje dag. Är nu uppe hela dagarna.

Vi andra som en familj ha varit så krya. Barnen växa så fort — äro vår samt kinesernas glädje.

Eder i Herren
Maria Linder.

*

Mienchih, Ho, 10 april 1917.

Kära missionsvänner!

. . . Det är med stor glädje men också med bäfvan, jag nu ser på de nyligen inlämnade kommittérapporterna från Mienchih och Jongning. Af 193 församlingsmedlemmar deltogo 130 under den förut omtalade evangelisationsveckan i arbetet (flera *ej döpta sökare* äro dock medräknade i dessa 130), och ej mindre än 416 personer ha inlämnat sina namn såsom villiga att bli undervisade. Huru skola vi taga hand om alla dessa och gifva dem den personliga hjälp i andligt afseeende, de så väl behöfva? *Förenen eder i bön, att om möjligt* **alla** *dessa må komma ut till fullt ljus!*

För min egen del har jag det sista halfåret ofta varit öfverväldigad vid åsynen af den fullmogna skörden. Vi ha rätt många villiga såningsmän, men lämpliga *skördemän* äro ytterst sällsynta, män med andlig omdömesförmåga, vishet och takt att leda människor till det afgörande steget och till full visshet om den i Kristus fullbordade frälsningen. Men vi bedja om sådana, och Gud skall höra bön.

*

På utstationen På-tå, där arbetet började förra sommaren, finnas nu 16 troende. De äro ej döpta ännu, men det är en glädje att se den begärlighet, hvarmed de mottaga undervisning. Helt nyligen voro de samlade en hel vecka under diakonen Djinns ledning för att studera Markus' evangelium. En af dem skänkte en liten grundplåt för framtida inteckning eller köp af lokal, så att missionen ej skall behöfva hyra.

Vid Mienchih stormöte den 17—21 mars hade vi glädjen att genom dop upptaga nitton män och nio kvinnor i församlingen. Femtiosex personer erkändes såsom nya sökare, och trettiosex antogos till dopkandidater för höstens möte. En del af dessa blifva nog ej döpta då, ty vi äro ej angelägna, att de första hundratalen i församlingen döpas för snabbt, utan vilja, att de skola ha vittnesbörd om sig för en verkligt kristlig vandel. Men vi gå ej så långt i våra kraf som i Korea, där ingen döpes utan att först ha fört någon annan till Kristus.

Hvem kan vittna om *den* mannens kristliga lif?» frågade jag vid sista mötet under debatten om dopkandidaternas intagande i församlingen.

»Det kan jag», sade en troende och

reste sig. »Han visste ej, att jag var utanför stallet, när han fodrade djuren; men jag hörde, att han begagnade sig af stillheten därinne och bad till Gud för mig, för vissa släktingar och grannar.»

»Nå, hvem kan intyga, att *den* mannen är en kristen?» frågade jag på tal om en annan.

»Jo», hette det, »han kan visserligen ej läsa mycket, men under evangelisationsveckan var han en af de mest nitiska i vår krets att vittna om Gud.»

Sålunda går församlingen igenom listan af dopkandidater. Stundom kan diskussionen bli liflig och sluta med, att den omtvistade får vänta till höstens möte, för att visshet må ernås om att han ej spelar om pengar eller i hemlighet sitter fast i något annat hinder för det andliga lifvets utveckling.

*

Det var en mycket stor glädje för oss att under stormötet ha den kände Ting Li-mei ibland oss. Gud har de senare åren alldeles särskildt användt denne man bland de studerande klasserna i olika provinser, dit han sändts i sin nya egenskap af resesekreterare inom K. F. U. M. Hans *namn* gjorde, att ganska många af dem som eljes anse sig »förlora ansiktet» genom besök på missionsstationen, nu hörsammade inbjudningen och kommo för att höra honom tala. Hans *framställningssätt* och takt gjorde, att femtiofem af dessa åhörare antecknade sig såsom villiga att ytterligare genom läsning af Bibeln taga kännedom om Jesu lära. Det skulle glädja oss mycket, om åtminstone hvar tionde af dessa män blefve verkligt frälst. Dessa skulle då kunna bli vägrödjare för de öfriga, som stå i den farliga ställningen, att de ej låta intryck taga sig motsvarande uttryck, eller som älska mörkret mer än det ljus, af hvilket de sett en glimt. Några af dem komma, om också ej alldeles regelbundet, till en bibelklass, som E. O. Beinhoff anordnat särskildt för dem. Du, som råkar höra om denna lilla grupp, vill du ej vara med om att genom förbön draga noten i land?

*

Ja, fälten härute äro redo för skörd; folket är i väntan. I söndags kom till en utstation en man i god samhällsställning jämte sin hustru från en plats, just ej så närbelägen, endast för att få vara med om gudstjänsten och bli undervisad. Han nödgade evangelisten att gå med hem till hans by och lofvade att gifva honom hvad slags mat han ville ha, endast han ville komma. Evangelisten måste till slut gifva med sig.

På eftermiddagen, efter att ha haft fyra möten och äfven söndagsskola, gick jag c:a 1,5 svensk mil till en plats, där fem troende finnas, som begärt gudstjänst hvarje söndag under en evangelists ledning för att bättre kunna taga vara på det intresse för evangelium, som finns i deras by. Jag skulle nu se deras lokal. På vägen dit hvilade vi en kort stund i en by, där en ny sökare lofvat att afskilja en grotta till gudstjänstlokal. Dit får jag begifva mig en annan gång. Detta är blott några drag, af hvad jag numer ständigt ser. Matt. 9: 38.

Eder i arbetet förbundne

M. Ringberg.

Bedjen för missionärerna! Skrifven till missionärerna!

PERSONLIGA MEDDELANDEN.

VÅR SYSTER *JUDITH HULTqvist*, som på uppresan till S. M. K:s fält passerade Shanghai, blef där ombedd att en vecka tjänstgöra som sjuksköterska på Kina Inlandmissionens (C. I. M:s) sjukhus.

Hon fick därvid bl. a. som första sköterska biträda läkaren vid en stor operation. Vi omnämna detta med glädje, emedan det bevisar icke blott att vår syster äger förtroende såsom verkligen skicklig i sjukvård, utan äfven att hon blifvit riktigt hemmastadd i det engelska språket, som vid studiet af det kinesiska är en nödvändig faktor, emedan alla läroböcker och lexikon äro affattade på engelska.

*

Själfva påskdagen erhöllo makarna *Rikard* och *Hildur Andersson* i Honanfu en *son*. Den lille har erhållit namnen *Arne Filip*. Enligt senast ingångna underrättelser voro både mor och barn mycket krya.

Att Herren i rikt mått må få välsigna våra vänner och deras tre barn är vår innerliga bön.

FRÅN KINA YTTERLIGARE HEMKOMNA MISSIONÄRER.

ETT PAR DAGAR EFTER MAkarna Wester anlände till Sverige *missionär och fru Sphira* med sin lilla dotter. Makarna Sphira tillhöra Augustanasynoden. Fru S., = *Anna Rosenius*, är emellertid väl bekant för många af S. L:s läsare. År 1907 utgick hon nämligen som S. M. K:s missionär till Kina och brukade under sin verksamhet på vårt fält ofta glädja tidningens läsare med bidrag. Må Herren i rikt mått välsigna också dessa syskons vistelse i hemlandet!

EVANGELISKA FOSTERLANDSSTIFTELSEN

har nyligen firat sitt 61:a årsmöte.

I anslutning till detta missionssällskap arbeta 814 provinsombud, 237 predikanter och reseombud samt 352 missionsföreningar. Dessutom äro genom De Ungas Förbund 542 kristliga ungdomsföreningar med ett medlemsantal af öfver 30,000 anslutna till Stiftelsen. Blott från dessa sistnämnda hafva under år 1916 till Stiftelsens olika missionsgrenar insändts kr. 58,719: 53.

På Stiftelsens missionsfält i *Afrika* och *Indien* verka gemensamt 84 svenska och 275 infödda missionsarbetare. Församlingsmedlemmarnas antal har under året ökats med 264 personer och uppgå f. n. till 4,455. Barnhemmen äro 8 med 349 barn, industrianstalterna 3 med 36 manliga och 46 kvinnliga elever och arbetare, skolorna 104 med 3,019 lärjungar samt 1,516 söndagsskolbarn. Under året ha 223 församlingsmedlemmar upptagits genom dop. 59 ha aflidit, och 19 uteslutits.

Utgifter för in- och utländska missionen kr. 699,424: 30, inkomster för d:o kr. 697,886: 79.

Tillgångar, in- och utländska missionens, kr. 1,619,918: 13.

Summa tillgångar utöfver skulder kr. 129,224: 02.

TILL REDAKTIONEN INSÄNDT.

Skolan och *missionsstudiet* N:o 13 i Sveriges kristliga studentrörelses missionsskriftserie, utgifven af Gertrud Aulén. Pris 30 öre.

SVENSKA MISSIONS-FÖRBUNDET,

som kan se tillbaka på sitt 39:e verksamhetsår, bedrifver en omfattande både inre och yttre mission.

Till detta missionssällskap äro inom vårt land anslutna 1,394 församlingar med 99,471 medlemmar och 1,012 ungdomsföreningar med 46,106 medlemmar. Förutom predikoverksamhet, församlingsvård och ungdomsverksamhet omfattas med varmaste intresse söndagsskolan och soldatmissionen.

Yttre mission bedrifves i *Kongo, Central-Kina, Ost-Turkestan, Ryssland* och *Kaukasien.* Dessutom bedrifves sjömansmission i England.

I årsredogörelsen heter det bl. a.:

Från verksamheten på den yttre missionens fält hafva endast glädjande meddelanden ingått. Församlingarna ha tillväxt i numerär och inre kraft. Underrättelserna om tillståndet i Europa ha eggat de omvända hedningarna till nit och uppoffringar för missionen långt utöfver, hvad man på grund af förut gjorda erfarenheter vågat hoppas. Men stora svårigheter ha varit förbundna med att till våra missionärer få ut, hvad de behöft. Dock har det ju gått, fastän med mycket extra arbete och besvär, så att de hittills icke behöft lida nöd. Såväl svenska som utländska myndigheter, köpmän, rederier och banker ha vid flera tillfällen visat oss en rörande tjänstvillighet i våra trångmål.

I det feberfyllda Kongo har hälsotillståndet bland missionärerna varit jämförelsevis godt.

I Kina och Ost-Turkestan har hälsotillståndet bland missionärerna varit mindre godt. — Den största svårigheten på dessa fält har dock varit penningekursförhållandena. I Ost-Turkestan få missionärerna nu ungefär tredjedelen af hvad de under normala förhållanden pläga få af utsända medel. Och hvilka svårigheter detta skall vålla dem under en sådan dyrtid som den närvarande, är lätt att förstå. Äfven i Kina har kursen sjunkit på ett betänkligt sätt, så att där är föga bättre.

I Kaukasien och Ryssland är verksamheten helt naturligt inskränkt till den minsta möjliga under nu rådande förhållanden.

De statistiska uppgifterna ha från flertalet af Sv. Missionsförbundets fält i år uteblifvit, sannolikt emedan de under vägen blifvit kvarhållna af censuren.

Missionsförbundets samtliga inkomster ha under året uppgått till kr. 853,780: 13 och utgifterna till kr. 767,481: 58, det hela visande en betydande ökning mot föregående år.

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Sående och skörd, II. — Från Redaktionen och Expeditionen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Antagen missionär. — En hälsning från Kina. — Från Sverige till Kina, IV. — Fotbindningen. — Brefafdelningen. — Personliga meddelanden. — Från Kina ytterligare hemkomna missionärer. — Evangeliska Fosterlandsstiftelsen. — Till Redaktionen insändt. — Svenska Missionsförbundet.

STOCKHOLM 1917. NORDISKA BOKTRYCKERIET.